

ดาวดั่งษ์สาร

ถือนะโม ไตเติ่มโลก

■ ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๒ ประจำเดือนมกราคม-มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

ไม่ทำ ความชั่ว ทั้งปวง
ทำแต่ ความดี
ทำ จิต ให้pongใส

ดาวดึงษ์สาร

ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๒ ประจำเดือนมกราคม - มีนาคม ๒๕๔๘/๒๐๐๖

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเผยแพร่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
๒. เพื่อเสนอสารนาฎ
๓. เพื่อแถลงข่าวกิจกรรมของวัด
๔. เพื่อเป็นอภินันทนาการแก่
ท่านผู้อุปถัมภ์บำรุงวัด
๕. เพื่อเป็นศูนย์กลางติดต่อระหว่างสมาชิกวัด
และผู้สนใจทั่วไป

คณะที่ปรึกษา

พระกิตติสารเมธี
พระครูบวรสถิตกถาร
พระมหาสุทัศน์ ติสุสรวาทิ
และพระคณาจารย์ทุกรูป

บรรณาธิการ

สามเณรชัยทัต ชันธสิริธรรม

กองบรรณาธิการ

พระมหาอภินันท์ นิพทรสนุโต
พระมหาวิไลย์ อุชฺโฆโต
พระมหาชัชวาล ชุตินฺธโม
สามเณรอภิวัฒน์ พิมพ์ชัย
สามเณรสมอาจ อัมเมม

คณะผู้จัดทำ

คณะสามเณรวัดดาวดึงษ์าราม

สำนักงาน

วัดดาวดึงษ์าราม : Wat Daodunksaram

Website : www.Watdao.com

Email : suchart37@hotmail.com

ออกแบบปก : เฉลิมชัย มาลีรอด

พิมพ์ที่ : วัดดาวดึงษ์าราม จำนวน 1,000 เล่ม

อโณมะ โดเต็มโลก

สารบัญ

อารัมภกถา.....	๒
มาฆบูชา.....	๔
บันทึกของเราเอง.....	๘
ธรรมะยาใจ.....	๑๑
พุทธพจน์จากพระสูตร.....	๑๖
ก้าวไปบนทางธรรม.....	๑๕
สารธรรมคำครู.....	๒๓
ธรรมคติ.....	๒๖
ธรรมรสบทกวี.....	๒๕
ธรรมภาษาอังกฤษ.....	๓๐
เล่าสู่กันฟัง.....	๓๒
เขียนให้อ่าน.....	๓๖
กรรมใดใครก่อ.....	๓๘
สุขอยู่ที่ไหน.....	๔๒
คำวัด.....	๔๕
ค้าขายอย่างไรให้รวย.....	๔๖
พักสายตาค้าขายการ์ตูน.....	๔๘
Believe or not.....	๕๐
สฎีพิเศษ.....	๕๓

อาร์มภกตา

ดาวดิงษ์สารฉบับนี้ เป็นฉบับที่ ๔ กล่าวได้ว่าเป็นฉบับ “วันมาฆบูชา” แต่กว่าจะผ่านสายตาของท่านผู้อ่านก็คงจะเข้าเขตวันสงกรานต์หรืออาจจะหลังสงกรานต์ก็เป็นได้ เหตุที่ล่าช้าอาจเป็นเพราะเกิดจากคณะผู้จัดทำได้ทุ่มเทกับการอบรมบาลีก่อนสอบ ให้กับนักเรียนบาลีของสำนักเรียนวัดดาวดิงษ์าราม ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงมีนาคม และช่วงเดือนเมษายนก็ต้องไปออกค่ายอบรมธรรมะบ้าง บวชสามเณรภาคฤดูร้อนที่ต่างจังหวัดอันเป็นภูมิลำเนาของตนเองบ้าง ซึ่งถือได้ว่ากลับไปทำคุณประโยชน์ให้แก่อองถิ่นแดนเกิด

ขณะนี้สำนักเรียนวัดดาวดิงษ์ กำลังเปิดรับสมัครเยาวชนที่จะเข้ามาบวชเรียนนักธรรม-บาลี โดยรับเยาวชนที่เรียนจบ ป.๖ และ ม.๓ ซึ่งปัจจุบันนี้นับว่ามีน้อยมากที่จะให้ความสำคัญกับการบวชเรียน ประการที่สำคัญ ๆ คือ พ่อแม่ เลี้ยงลูกมาด้วยความทะนุถนอม กลัวลูกไปบวชแล้วจะลำบาก จะอยู่อย่างไร จะทาน-จะฉันอย่างไร จะอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ง่าย ๆ ว่ากลัวลูกลำบาก อย่างหนึ่ง พ่อแม่บางพวกอยากจะให้ลูกบวช แต่ลูกไม่ยอมบวชเพราะติดเพื่อน ติดเล่น ติดเกมส์ อย่างนี้ก็มีเด็กบางคนอยากบวช พ่อแม่ก็อยากจะให้บวช แต่ครูไม่ยอมให้บวช โดยอ้างว่าต้องเรียนให้จบเกณฑ์บังคับคือ ม.๓ ก่อน ถ้าไม่เช่นนั้นจะผิดกฎหมาย

นี่ก็เป็นข้ออ้างของโรงเรียน แต่ที่จริงแล้วกระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกกฎกระทรวงให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ นักธรรมตรี-โท-เอก เทียบเท่า ม.๓ และ ป.๓ เทียบเท่า ม. ๖ แล้ว จึงไม่เป็นการผิดกฎหมายแต่อย่างใด

ในเทศกาลวันมาฆบูชา สารสำคัญของมาฆบูชาคงจะมีผู้เขียนแล้วในดาวดิงษ์สารเล่มนี้แล้ว แต่ที่จะขอย้ำเตือนคือหลักทั้งสามประการที่เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนานั้นก็คือ

๑. ไม่ทำความชั่วโดยประการทั้งปวง ทั้งทางกาย วาจา และทางใจ (สพฺพปาปสฺส อกรณ)

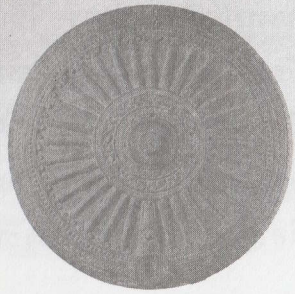
๒. ทำความดีทั้งทางกาย วาจา และใจ (กุสลสุตฺตสมฺปทา) การไม่ทำความชั่วนั้น จะเรียกว่า เป็นคนดียังไม่ได้ การเป็นคนดี จะต้องทำความดี ทั้งทางกาย วาจา ใจ มิฉะนั้นแล้ว คนปัญญาอ่อน คนเป็นอัมพาต เป็นต้น ก็จะเป็นคนดีไปหมด และ

๓. การชำระจิตใจให้สะอาด ผ่องใส สงบ (สจิตฺตปริโยทปน)

ท้ายที่สุดนี้ขอให้ผู้อ่านดาวดิงษ์สารจงมีแต่ความสุข ความเจริญ ด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ธารสมบัติทุกคนทุกท่าน เทอญ

พระกิตติสารเมธี

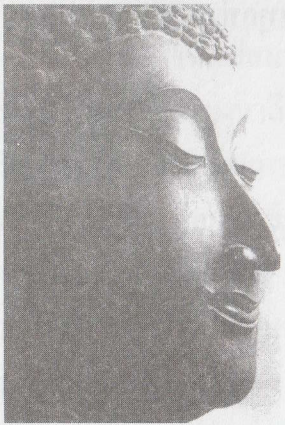
เจ้าอาวาสวัดดาวดิงษ์าราม

มามบูชา วันกตัญญูแห่งชาติ

โดย...พีรพัฒน์ เพชรแท้

เดือนมีนาคมของทุกปี ซึ่งตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ มีวันที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระพุทธศาสนาอยู่วันหนึ่งคือ “วันมามบูชา” เพราะเป็นวันที่พระพุทธเจ้าทรงวางหลักกฎเกณฑ์แห่งคำสอนแก่พระสาวก เพื่อใช้ในการประกาศสั่งสอนแก่ประชาชนให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันนั้นคือ โอวาทปาฏิโมกข์ โดยถือเอาเหตุอสังขารอันประจวบเหมาะหลายประการ

เช่นมีพระอรหันต์สาวกจำนวนมากถึง ๑,๒๕๐ รูป พากันเดินทางมาเข้าเฝ้าแบบมิได้นัดหมายกันและกันไว้ อีกทั้งพระอรหันต์เหล่านี้ยังเป็นพระที่พระพุทธเจ้าบวชให้เอง โดยเฉพาะประกอบกับวันที่มาเข้าเฝ้านั้นเป็นวันเพ็ญเดือน ๓ พระจันทร์เต็มดวงชาวโลกถือว่า เป็นวันมงคล ฤกษ์ดี ยามดี วาจันเมาะ ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงถือเอาวันนี้เป็นวันวางหลักกฎเกณฑ์แห่งพระธรรมคำสอนขึ้น ซึ่งหลักธรรมคำสอนดังที่กล่าวนี้สามารถแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนที่ ๑ เรียกว่า หลักการ ส่วนที่ ๒ เรียกว่า อุดมการณ์ และส่วนที่

๓ เรียกว่า วิธีการ

ที่ว่า หลักการ นั้นจัดเป็นหัวใจพระพุทธศาสนาเลยทีเดียว ซึ่งท่านแบ่งเป็น ๓ ประการคือ

๑. ไม่ทำความชั่วทุกชนิดทั้งต่อหน้าและลับหลัง
๒. ทำความดีเป็นนิตย์
๓. ทำจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง

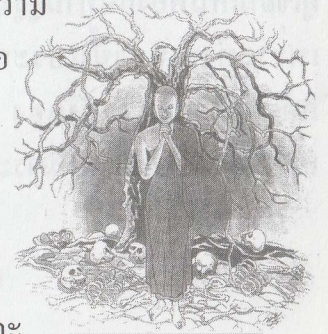
ในส่วนของอุดมการณ์นั้น แบ่งออกเป็น ๔ ประการ คือ

๑. ความอดทนอดกลั้น
๒. ความไม่เบียดเบียน
๓. ความสงบกาย วาจา ใจ
๔. นิพพาน ความดับทุกข์

ส่วนที่เป็นวิธีการนั้น มี ๖ ประการคือ

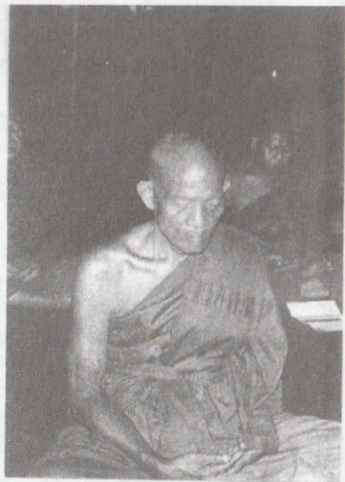
๑. ไม่ว่าร้ายไม่กล่าวร้ายโจมตีใคร
 ๒. ไม่ทำร้ายหรือเบียดเบียนผู้อื่น
 ๓. เคารพในกฎระเบียบวินัยของพระศาสนาและของสังคม
 ๔. รู้จักประมาณในอาหารและการใช้สอยสิ่งต่าง ๆ
 ๕. อยู่ในสถานที่สงบสงัดมีสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม
 ๖. ฝึกหัดจิตใจให้สงบระงับจากเครื่องเศร้าหมอง
- ดังนั้น วันมามบูชา จึงเป็นวันที่มีความ

สำคัญอย่างยิ่งต่อพระพุทธศาสนา และต่อชาวโลก เพราะหากไม่มีวันนี้ คำสอนของพระพุทธเจ้า คงจะกระจัดกระจายออกไปหลายแนวหลายวิธี ด้วยเหตุที่ว่ามนุษย์เรานั้นเป็นผู้ที่มีความคิดที่แตกต่างกัน จะเรียกว่าต่างจิตต่างใจหรือนานาจิตตังก็ถูก พระพุทธเจ้าคงจะ

ทราบเหตุเหล่านี้ จึงทรงถือโอกาสเอาวันนี้เป็นวันวางหลักกฎเกณฑ์ แนว
คำสอนขึ้นดังกล่าวแล้ว

อนึ่ง ถึงแม้ว่าวันมาฆบูชาจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่ดูเหมือนว่า
คนในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะวัยรุ่นจะไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าใดนัก
จากการที่ *ธุรกิจบัณฑิตย์โพลล์* เคยนำเสนอข้อมูล เมื่อปี ๒๕๔๘
เกี่ยวกับความคิดเห็นของวัยรุ่นว่า วันสำคัญในรอบปีที่วัยรุ่นรอคือวันใด
โดยจัดไว้ ๑๐ อันดับ ผลปรากฏว่า วันมาฆบูชา ตกอยู่ในอันดับที่ ๕
โดยมีเปอร์เซ็นต์ผู้สนใจเพียง ๑๔.๖% เท่านั้น ส่วนอันดับหนึ่งตกอยู่ที่
วันสงกรานต์ และอันดับ ๒ ตกอยู่ที่วันปีใหม่ ซึ่งฟังแล้วน่าใจหาย
อย่างมาก เพราะเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นว่า วัยรุ่นทุกวันนี้ ไม่สนใจในศีล
ธรรมและจริยธรรม อาจจะเป็นเพราะเหตุว่าพวกเขาไม่รู้จักรัตนตรีเท่าที่
ควรกระมัง ที่ผู้เขียนพาดหัวข้อเรื่องว่า “มาฆบูชา วันกตัญญูแห่งชาติ” นั้น
เพราะผู้เขียนต้องการประกาศให้รู้ว่า วันมาฆบูชาเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ที่คน
ส่วนมากมักมองข้าม คือ ตรงประเด็นที่
ว่าพระอรหันต์สาวกจำนวน ๑,๒๕๐ รูป
เดินทางมาประชุมเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า
พร้อมกัน โดยมีได้นัดหมายกันมาก่อนนั้น
ผู้เขียนเห็นพ้องกับท่านผู้รู้บางท่านว่า เป็น
เพราะท่านเหล่านั้นประกอบด้วยความ
กตัญญูภายในใจนั่นเอง คือว่า พระ
อรหันต์สาวกเหล่านั้นมาระลึกได้ว่า

๑. เราท่านทั้งหลายเคยเดินทางผิด เคยหลงผิดมาก่อน ต่อเมื่อได้
พบพระพุทธเจ้าและพระองค์ก็แนะนำสั่งสอน จึงเดินถูกทาง จนได้บรรลุ
เป็นพระอรหันต์

๒. โลกนี้จะมีสักกี่คนที่มีวาสนาได้บวชกับพระอุปัชฌาย์ที่เป็นถึง
พระพุทธเจ้า

๓. โลกนี้จะมีใครมีบุญได้ศึกษาเล่าเรียนกับพระพุทธเจ้าผู้เป็นครู
ผู้สูงสุดโดยไม่เสียค่าเล่าเรียนใด ๆ เลย

เมื่อพระอรหันต์สาวกเหล่านั้นได้ใคร่ครวญจนตระหนักได้แน่แท้ว่า
คนเราหากได้รับประโยชน์จากผู้ใด คนผู้นั้นก็ควรที่จะมีจิตใจฝืดตอบแทน
บ้างด้วยพฤติกรรมอันควร ดังนั้นจึงพากันย้อนกลับมาถวายนมัสการ
พระพุทธเจ้า เพื่อแสดงความนอบน้อมบูชาคุณของพระพุทธองค์ท่าน
การแสดงการขอบคุณด้วยวิธีดังที่ว่านี้จึง เป็นเครื่องยืนยันให้เห็นว่า
พระอรหันต์สาวกเหล่านั้นเป็นผู้มีความกตัญญู ควรที่พุทธศาสนิกชน
ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจะเอาเยี่ยงอย่างในการดำเนินชีวิตแท้

บันทึกเก่า

ของ “เราเอง”

ต่อไปนี้ ขอเชิญท่านผู้อ่านพบกับคอลัมน์ใหม่ของดาวดิงษ์สาร เป็นข้อความเกี่ยวกับบันทึกประจำวันของพระรูปหนึ่ง ที่ได้ใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “เราเอง” โดยท่านบันทึกถึงช่วงเวลาที่ได้ไปจำพรรษาอยู่ปฏิบัติธรรมกับ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต แห่งวัดกุจจ้อ อ.จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งมีเกร็ดธรรมะแฝงอยู่ในบันทึกของท่านมากมายเหมาะแก่การเลือกสรรนำไปประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างยิ่ง ท่านบันทึกไว้ว่า

..... ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๗ อาจารย์บุญเหลือบอกให้เตรียมตัวออกเดินทาง เราก็เตรียมตัวเก็บข้าวของแต่กลางวัน ครั้นถึงเวลาเย็นมาพอดี จึงได้ลงจากสำนักสงฆ์ที่เขาสะเดา ได้ลงมาพักที่บ้านโยมคนหนึ่ง ที่ใกล้ตลาดสี่กั๊กจนถึงราว ๒ ทุ่ม จึงได้นั่งรถออกไปต่อรถไฟที่สถานีสี่กั๊ก ขึ้นรถเที่ยว ๒๐.๑๕ น. นั่งรถไฟไปอุบลฯ นั่งรถชั้น ๒ มีโยมติดตามอาจารย์และเราไปเพื่อกราบหลวงปู่ด้วย ๒ คน รวมเป็น ๔ คน เรานั่งรถตาสว่างไปตลอดคืน ไปถึงอุบลฯ ก็จวนจะตี ๔ แล้ว

๖ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ลงรถที่อุบลฯ แล้วก็ไปขึ้นเข้าที่บ้านโยมที่ ท่านอาจารย์รู้จัก พอ ๘ โมงก็ขึ้นรถประจำทางจากอุบลฯ ไปมุกดาหาร ไปลงที่อำเภอนิคมคำสร้อย ถึงนิคมฯ ประมาณบ่ายโมงกว่า ๆ จ้างรถต่อ

เข้าไปวัดที่กุจจ้อประมาณบ่าย ๒ โมงกว่า ๆ ครั้นพอถึงวัดอาจารย์ได้พาเข้าไปพักที่โรงครัวข้างล่าง ครั้นพอถึงวัดแล้วได้ไปกราบขอนิสังขกับหลวงปู่ ท่านก็อดเอื้อนในการที่เราจะขออยู่กับท่าน เพราะไม่มีกุฏิให้เราอาศัยได้ ท่านอาจารย์บุญเหลือได้ขอร้องอยู่นาน ท่านถึงได้ยอม โดยบอกให้เราอยู่กุฏิเดียวกับท่านเมื่อถึงพรรษา แต่ตอนนี้ยังไม่เข้าพรรษา เรายังพอยู่ที่กระท่อมเล็ก ๆ ทำวัดก่อนได้ เราจึงขออนุญาตอยู่กระท่อมต่อไปก่อน เรียนท่านว่า เพราะจะไม่หนักใจตัวเองมาก ท่านก็อนุญาต ท่านถามเราว่า เราภาวนาอะไรอยู่ กราบเรียนท่านว่าภาวนา “พุทโธ” ท่านก็บอกว่า คนภาวนาพุทโธเป็นคนศรัทธาจริง จากนั้นก็ได้ตามพระรูปหนึ่งไปพักที่กระท่อมเล็ก ๆ พอนอนคนเดียวได้เท่านั้น (กระท่อมหลังนี้ปัจจุบันพังหายไปแล้ว เพราะสมัยนั้นก็ถูกสร้างไว้เพื่อพักผ่อนเล่นกันชั่วคราวเท่านั้น) หลังจากเก็บข้าวของแล้ว ท่านอาจารย์บุญเหลือก็ได้พาไปกราบพระองค์อื่น ๆ พอตกค่ำก็ลากลับมายังกระท่อมนั้น ยุบมากจริง ๆ กัดเราจนตัวลายไปหมด พอถึงเวลาประมาณ ๔ ทุ่ม เราก็เข้านอน เพราะเพลียมาทั้งวัน พอล้มตัวลงนอนได้สักครู่ หลวงปู่ก็มาที่กระท่อมเรารับลูกลงมากกราบท่านเกือบไม่ทัน ท่านมาองค์เดียว ทั้ง ๆ ที่กระท่อมที่เราอยู่นั้นห่างจากกุฏิของท่านพอสมควร ท่านบอกว่า “เพียงแต่มาดูแลให้ความอบอุ่นเฉย ๆ” กราบเรียนท่านว่าไม่ได้นอนเมื่อคืนก่อนและเดินทางมาเพลียมาก ท่านก็บอกว่าดีแล้วไม่เป็นไร สักครู่ท่านก็กลับไป

๗ พฤษภาคม ๒๕๒๗ ได้รู้จักการช้อนสังฆาฏิออกบิณฑบาต เป็นครั้งแรกในชีวิต ในการนี้ได้ทำอาจารย์บุญเหลือมาคอยช่วยให้คำแนะนำอยู่ บุญคุณท่านอาจารย์นั้นมากล้นจริง ๆ ท่านอาจารย์บอกว่า หลวงพ่อพุทธ ท่านได้เคยสั่งว่า “ให้ฝนแก้วให้กลมให้ได้นะ”

วันนี้เราได้ยินหลวงปู่พูดให้โอวาทตอนก่อนลงมือฉันอาหารว่า การฉันอาหารนั้น วินัยให้ทำคำข้าวให้กลมกล่อมพอดี เวลาฉันไม่ให้สอคนิวเข้าไปในปาก เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านได้เล่าให้ฟังว่า พระอาจารย์มั่น ท่านไม่พาดันอาหารด้วยช้อน เพราะเห็นว่าช้อน เวลาฉันต้องนำเข้าไปในปาก ทำให้ดูแล้ว เหมือนกับใช้ช้อนเป็นตัวแทนของนิ้วมือ ทำให้ดูมูมมามในการฉันอาหารได้ง่าย แต่อย่างไรก็ดี วัดป่าบางวัดซึ่งเป็นสายอาจารย์มั่น ที่ฉันช้อนก็มีแต่วัดนี้ถือตามอาจารย์มั่น คือ ฉันด้วยมือเราก็เลยได้ความรู้ในเรื่องนี้มากขึ้น

วันนี้ท่านอาจารย์บุญเหลือยังกรุณาให้โยมมาช่วยสูมไฟไต้ยุงให้เราด้วย เราแพ้ยุงเอามาก ๆ ถูกกัด แผลจะบวมมากผิดปกติ ท่านเองก็ได้กรุณา ยกของไม้มาใส่ไฟไต้ให้เราด้วย และพอมืดลงเราก็อยู่คนเดียว แต่พอประมาณ ๕ ทุ่ม หลวงปู่ก็เมตตาตามดูเราที่กระต๊อบอีก ท่านบอกว่า **เมื่ออยู่ด้วยกันก็ต้องคอยดูแลกันจึงจะถูก** เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านอาจารย์เคยบอกกับเราก่อนมาอยู่กับหลวงปู่แล้วว่า เมื่อได้มาอยู่กับท่านจริงแล้ว จะได้เห็นความใส่ใจของหลวงปู่ที่มีต่อศิษย์ของท่านมากยิ่งขึ้น ซึ่งตอนนี้เราก็ประจักษ์ใจแล้ว

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ธรรมยาใจ

ความจริงที่ว่าปฏิบัติธรรม ย่อมไม่มีความอยาก

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต)

หลายคนมีความรู้สึก ถ้ามาปฏิบัติธรรม หรือเป็นผู้ปฏิบัติธรรม ได้ผลแล้ว ก็จะไม่อยากได้อะไร เป็นคนไม่มีความอยาก ถ้าจะไปเป็นชาวพุทธมีชื่อว่าเป็นนักปฏิบัติก็ให้รู้สึกไม่สบายใจที่จะพูดถึงคำว่า “อยาก” แล้วก็พยายามหลีกเลี่ยงอาการของความอยากและพยายามแสดงตัวให้คนอื่นรู้สึกตัวเราไม่มี ความอยาก อันนี้เป็นเรื่องอันตรายอย่างหนึ่ง ทำกันจนกระทั่งชักจะให้เกิดความรู้สึกหรือมีภาพพจน์ของผู้ปฏิบัติหรือแม้แต่ชาวพุทธทั่วไปว่าเป็นคนที่ไม่มีความอยาก

ทีนี้ ความอยากนั้นเป็นคำที่ยังน่าสงสัยอยู่ ยังจะต้องทำความเข้าใจ เหตุที่เราไปจำกัดว่า ถ้าเป็นนักปฏิบัติธรรมแล้วจะต้องกำจัดความอยาก ต้องเลิก ไม่ให้มีความอยาก ก็เพราะเราเข้าใจความอยากนั้นว่าเป็นตัณหา เป็นอกุศลธรรม แล้วเราก็เข้าใจว่าความอยากนี้มีประเภทเดียว คือตัณหาเท่านั้น

พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่า **ตัณหาคือความอยาก** เป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ จะต้องตัดต้องละต้องเลิกให้หมด เราก็เลยต้องพยายามไม่พยายามละเลิกความอยาก ต้องพยายามเป็นคนที่ไม่มี ความอยาก แสดงตัวว่าเป็นคนปราศจากความอยากอะไรทำนองนี้

จึงจะต้องมาทำความเข้าใจกันว่า ความอยากนั้นมี ๒ อย่างมีทั้ง ความอยากที่ถูกต้องและความอยากที่ไม่ถูกต้อง อย่างนี้เรียกว่า ความอยากที่ถูกต้องและความอยากที่ไม่ถูกต้อง อย่างนี้เรียกว่า ความอยากที่ถูกต้องและความอยากที่ไม่ถูกต้อง อย่างนี้เรียกว่า ความอยากที่ถูกต้องและความอยากที่ไม่ถูกต้อง

ความอยาก นั้น ในภาษาพระ ใช้คำกลางๆ ว่า ฉันทะ ฉันทะแปลว่าความอยาก เรากลับไปเริ่มต้นความอยากที่ฉันทะไม่เริ่มต้นที่ตัณหา

ความอยากเรียกว่า ฉันทะ หลายท่านคงเคยได้ยินคำว่า ฉันทะที่นี้ ฉันทะ ที่แปลว่าความอยากนั้นมี ๒ แบบ

ฉันทะ ประเภทที่ ๑ เรียกว่า ตัณหาฉันทะ ตัณหาฉันทะคือความอยากแบบตัณหา ความอยากแบบตัณหา คือความอยากได้สิ่งปรนเปรอตน ปรนเปรอตา ปรนเปรอหู ปรนเปรอจมูก ปรนเปรอลิ้น ปรนเปรอกาย ปรนเปรอใจ คือ ได้สิ่งที่ทำให้เกิด ความสุขสบายทางประสาทสัมผัส

ความอยากประเภทนี้ มันมีตามธรรมชาติของมันเอง โดยที่มนุษย์ไม่จำเป็นต้องมีความรู้อะไรเลย พอมนุษย์เกิดมา ก็จะมี ความปรารถนา ความอยากจะได้สิ่งเสพมา บำรุงบำเรอตา หู จมูก ลิ้น กายใจ โดยไม่ต้องมีความรู้ว่าจะอะไรเป็นคุณแก่ชีวิตหรือไม่ ในเมื่อความอยากแบบนี้เป็นไปโดย ไม่ต้องมีความรู้จึงเรียกว่า เป็นความอยากที่เกิดจากอวิชชา ฉะนั้น ความอยากที่เรียกว่า ตัณหาจึงสัมพันธ์กับอวิชชา ไม่ต้องมี

ความรู้อะไรเลย เป็นไปตามความรู้สึกเท่านั้น พอรู้สึกถูกตา ถูกหู ถูกลิ้น ก็อยากทันทีแต่ถ้าไม่ถูกตา ไม่ถูกหู ไม่ถูกลิ้น ก็ไม่อยาก ไม่พอใจทันที อยากได้แต่สิ่งที่บำรุงบำเรอปรนเปรอตนเอง เอาแค่สุขตา สุขหู สุขลิ้น

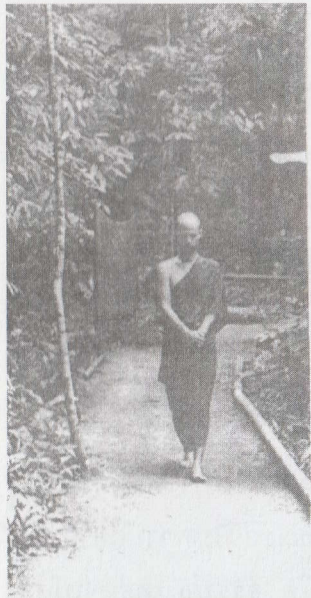
พออยากขึ้นมาแบบนี้ ก็ไม่แน่ว่าจะเกิดคุณค่าแก่ชีวิตหรือไม่ สิ่งที่บำรุงบำเรอตนเองนั้น อาจจะทำให้เกิดโทษเกิดภัยแก่ชีวิตก็ได้ หรือ โดยบังเอิญอาจจะเกิดประโยชน์ก็ได้ พูดอย่างภาษาสมัยปัจจุบันก็ว่า อาจจะทำให้เกิดคุณภาพชีวิต หรืออาจจะทำลายคุณภาพชีวิตก็ได้ เป็นเรื่องสุ่มๆ เสี่ยงๆ เพราะไม่แน่ว่าจะไปด้วยความรู้เอาแต่ความรู้สึกเท่านั้น จึงมักจะทำลายคุณภาพชีวิตเสียมากกว่า

เหมือนตัวอย่างง่ายๆ ที่ยกมาพูดบ่อยๆ เช่นอยากในรสอาหาร ใคร ๆ พอเกิดมาไม่ต้องเรียนรู้อะไร ก็มีความรู้สึกว่าร่อยและไม่ร่อย แล้วก็อยากในสิ่งที่ร่อย เมื่ออยากในสิ่งที่ร่อย ถ้าไม่มีความรู้เลย ก็มุ่งแต่ร่อยอย่างเดียว ทำไปตามความอยาก กินจนกระทั่งเกินขนาด อาจจะกินสิ่งที่เป็นพิษ เป็นอันตรายทำลายคุณภาพชีวิต นี่คือการอยากด้วยตัณหา

แต่ถ้ามีความรู้ขึ้นมา ก็จะมี ความอยากอีกประเภทหนึ่งเกิดขึ้น เป็น ความอยากที่สัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต ซึ่งต้องเกิดจากความรู้หรือต้องมีความรู้ความเข้าใจจึงจะเกิดขึ้นได้ คือมีความรู้ว่าสิ่งนี้จะทำให้เกิดคุณภาพชีวิตเป็นประโยชน์แก่ชีวิตหรือไม่ ความอยากอย่างนี้เป็นความอยากหรือ ฉันทะประเภทที่ ๒ เรียกชื่อว่า กุศลฉันทะ หรือ ธรรมฉันทะ แปลว่า ความอยากที่เป็นกุศลหรือ ความอยากในธรรม ตอนนี้เราก็ได้ความอยากครบ ๒ แบบ

ความอยากประเภทที่ ๒ เป็นความอยากในสิ่งที่มีคุณค่าทำให้เกิดคุณภาพชีวิต สัมพันธ์กับความรู้ โดยจะต้องมีการทำหลายวิชา หรือลดวิชา และต้องมีวิชาเกิดขึ้นบ้าง พอเริ่มมีวิชา มีความรู้ เราก็เริ่มรู้จักแยกว่าอะไรจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์แก่ชีวิต แล้วก็จะมีความอยากประเภทที่ ๒ คือ อยากในสิ่งที่ทำให้เกิดคุณภาพชีวิต หรืออยากทำให้เกิดคุณภาพชีวิต

ความอยากประเภทที่ ๒ คือ กุศลฉันทะ หรือธรรมฉันทะนี้เมื่อจะเรียกสั้นๆ ท่านเรียกว่า ฉันทะ ระวังจะสับสนตรงนี้

ส่วนความอยากประเภทที่ ๑ ที่เรียกว่า ตัณหาฉันทะ เวลาเรียกสั้นๆ ก็เหลือแค่ ตัณหา

เพราะฉะนั้น คำว่า ตัณหา และคำว่า ฉันทะ ก็เลยกลายเป็นความอยากคนละประเภทไปเลย แต่ที่จริงนั้น ถ้าเรียกให้เต็ม ตัณหาก็เป็นตัณหาฉันทะ และฉันทะที่เป็นความอยากฝ่ายดี ก็เป็นกุศลฉันทะ หรือธรรมฉันทะ ชื่อเดิมเป็นอย่างนั้น

รวมความตอนนี้เพื่อให้จำง่ายๆ ก็แยกเป็นความอยาก ๒ อย่าง คือ ตัณหา อย่างหนึ่ง ฉันทะ อย่างหนึ่ง

ตัณหา คือความอยากโดยไม่มีความรู้ เพียงแต่จะสนองความรู้สึก เสพสม บำรุงบำเรอปรนเปรอประสาทสัมผัส คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของตนเอง

ส่วน ฉันทะ หรือความอยากประเภทที่ ๒ คือความอยากในคุณภาพชีวิต ในสิ่งที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ซึ่งสัมพันธ์กับความรู้ เริ่มตั้งแต่รู้จักแยกว่าอะไรเป็นคุณอะไรเป็นโทษแก่ชีวิตอย่างแท้จริง นี่เป็นเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจไว้ก่อน

โบราณท่านสอนว่า ก่อน
จะเป็นคู่ครองกัน จะต้อง
ทำหุตาให้กว้าง แต่เมื่อ
อยู่ด้วยกันแล้ว หัดเมิน
หรือมองข้ามปมด้อย
แล้วหันมามองจุดเด่นของ
กันและกัน

พุทธพจน์จากพระสูตร

ความมุ่งหมายที่สูงต่ำกว่ากัน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า เคยมีมาแล้ว ท้าวสักกะจอมเทพเมื่อจะเตือนเทพชั้นดาวดึงส์ผู้เป็นบริวารของพระองค์ได้ตรัสเตือนว่า

“ผู้ใดต้องการเป็นเช่นเรา ผู้นั้นพึงเข้าจำอุโบสถประกอบด้วยองค์ ๘ ในวัน ๑๔, ๑๕ และวัน ๘ คำ ของบิณฑิ และพึงรักษาปาฏิหาริย์อุโบสถด้วย”

พระศาสดาตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า ท้าวสักกะจอมเทพชั้นดาวดึงส์ทรงขับผิด ตรัสไม่ดี ไม่ใช่ตรัสดี (ทุกุกิตา น สุกิตา ทุพุกาสิตา น สุภาสิตา) เพราะเหตุไรเล่า ? เพราะท้าวสักกะ ยังไม่สิ้นราคะ โทสะ โมหะ ก็ภิกษุใดแลเป็นอรหันต์ ลีลาอาสวะแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์ ทำสิ่งที่ควรทำเสร็จแล้ว มีภาระ (คือขันธและกิเลส) ปลงลงแล้ว บรรลุประโยชน์ของตนเรียบร้อยแล้ว (คืออรหัตผล) มีสังโยชน์ในภพสิ้นแล้ว พ้นแล้วเพราะรู้ชอบ ภิกษุนั้นแล ควรกล่าววาจาเช่นนั้น เพราะเหตุไรเล่า ? เพราะเธอพ้นด้วยดีแล้วจาก ขาติ ชรา มรณะ จากความโศก ความรำไร รำพัน ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ความคับแค้นใจ กล่าวโดยย่อว่า “พ้นจากทุกข์แล้ว”

อธิบายว่า ท้าวสักกะตรัสเช่นนั้นมุ่งเอาที่ทิพยสมบัติ และความ เป็นใหญ่ใน เทวโลกชั้นดาวดึงส์ ถ้าใครต้องการเป็นเช่นพระองค์ก็ให้

รักษาอุโบสถ แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นว่า ท้าวสักกะยังมีราคะ โทสะ โมหะ อยู่ ยังไม่ควรชักชวนให้ใครเอาอย่างตน ถ้าเอาอย่างท้าวสักกะก็จะต้องมีราคะ โทสะ โมหะต่อไปและหลงไหล

มัวเมาในทิพยสมบัติต่อไป มีบางคราวที่ท้าวสักกะมาเฝ้าพระผู้มีพระภาคฟังธรรมแล้วเสด็จกลับไป พระมหาโมคคัลลณะคิดว่าท้าวสักกะเข้าพระทัยในธรรมที่พระศาสดาทรงแสดงหรือไม่หนอ จึงตามไปยังเทวโลก ท้าวสักกะชวนพระเถระชมปราสาท ชมทิพยวิมานต่าง ๆ ด้วยความเพลิดเพลิน กระหึ่มในทิพยสมบัติ พระมหาโมคคัลลณะจึงทราบวาท้าวสักกะไม่เข้าพระทัยในธรรมที่พระศาสดาทรงแสดง เพื่อให้ท้าวสักกะสลดสังเวชพระทัย พระมหาโมคคัลลณะจึงเอาหัวแม่เท้ากดลงที่ เวชยันตปราสาท ๆ ห้วนไหวเหมือนจะถล่มทลายลงมา นั่นแหละท้าวสักกะจึงรู้สึกพระองค์ว่ายังมีมัวเมาในทิพยสมบัติอยู่ ยังประมาทอยู่

ผู้ยังมีกิเลสอยู่เช่นนี้ จึงยังไม่ควรชักชวนให้ผู้อื่นเอาอย่างตน พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมุ่งหมายอย่างนี้จึงตรัสว่า ท้าวสักกะยังตรัสไม่ถูกต้องสำหรับการชักชวนให้รักษาอุโบสถนั้นไม่ผิดแน่ จึงตรัสต่อไปว่า ภิกษุใดสิ้นกิเลสแล้วภิกษุนั้นสมควรพูดเช่นนั้นได้

สำหรับ ปาฏิหาริย์ปักขอุโบสถ นั้น พระอรรรถกถาจารย์อธิบายว่า คือการรักษาอุโบสถติดต่อกันตลอดไตรมาสตลอดในพรรษา รักษาติดต่อกัน ๑ เดือนบ้าง กึ่งเดือนบ้างเรียกว่า ปาฏิหาริย์ปักขอุโบสถเหมือนกัน

เรื่องนี้เป็นคติเตือนใจสำหรับผู้ที่ยังมีกิเลสอยู่ว่า ไม่เพียงยกตนข่มผู้อื่น หรือยกตนเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นดำเนินตาม ถ้าในคุณสมบัติที่มีจริงก็พออนุโลมได้ แต่คุณธรรมของปุถุชนเป็นสิ่งแปรปรวนได้ตามเหตุปัจจัย ไม่ควรนอนใจว่าตนมีแล้วจริง ๆ ดังที่พระศาสดาทรงเตือนว่า “ภิกษุ วิทยาศาสตร์ มาปาทิ อปปตโต อาสาวกขย์ แปลว่า เมื่อยังไม่สิ้นอาสวะ (กิเลส) ภิกษุไม่ควรนอนใจ”

.....จากหนังสือปกิณกรรม เล่ม ๒ โดย วสิน อินทสระ.....

ก้าวไป

บทบาทธรรม

แต่....เธอผู้มาใหม่ (ต่อ)

..คนใกล้ตัว..

เตรียมตัวศึกษาธรรมะ

โดยปกติเวลามากกราบหลวงพ่อบุญพระเทพปริยัติวิธาน อดีตเจ้าอาวาสวัดดาวดึงษ์าราม พร้อมคุณแม่ ท่านจะชอบเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังเรื่อย ๆ แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านได้ให้หลักธรรมแก่ผู้เขียน ท่านพูดสั้น ๆ เพียงคำว่า “คนเราเกิดมา มีไตรหนี่งติดตัวมา คือ ไตรลักษณ์ ได้แก่ อนิจจัง ทุกขัง และอนัตตา เราต้องมาสร้างอีกไตรหนี่ง คือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ และปัญญา” หลวงพ่อพูดเพียงเท่านั้น เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่รู้สึกว่ หลวงพ่อตั้งใจจะพูดกับผู้เขียนโดยตรง ซึ่งผู้เขียนก็เข้าใจเพียงแค่ว่า อนิจจัง และทุกขัง ในแบบทางโลก ส่วนอนัตตาก็ยังไม่รู้ว่าคืออะไร และไม่รู้จักความลึกซึ้งของ “ไตรสิกขา” รู้จักศีล สมาธิ และปัญญา เพียงแค่ว่าจำเป็นต้องมีเพื่อการดำรงชีวิตในทางโลกเท่านั้น แต่ก็จดจำคำสอนของหลวงพ่อไว้ จนมาวันนี้ถึงได้เข้าใจลึกซึ้งถึงคำสอนของหลวงพ่อ คำสอนเพียงสั้น ๆ ของหลวงพ่อ แต่ครอบคลุมทั้งหมดของคำสอนในพระพุทธศาสนา ไตรลักษณ์และไตรสิกขา

ต่างเป็นเหตุเป็นผล เป็นจุดเริ่มต้นและสิ้นสุดของกันและกัน พุคง่าย ๆ ก็คือ คนเราเกิดมาเมื่อพบกับความทุกข์ ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ก็จะเริ่มมองหาวิธีดับทุกข์ อันได้แก่ไตรสิกขา คือ การศึกษาในเรื่องของศีล สมาธิ และปัญญา เพื่อให้เห็นแจ้งในความเป็นไตรลักษณ์ จนสามารถปล่อยวาง ความยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวเป็นตนของเรา ก็จะเป็นทางพ้นทุกข์ได้ และในอีกมุมหนึ่ง หลวงพ่อคงอยากให้ผู้เขียนปฏิบัติธรรม ถึงได้บอกให้สนใจในเรื่องไตรสิกขา

ผู้รู้อีกท่านหนึ่งกล่าวถึงหน้าที่ของไตรสิกขาไว้ว่า *ศีลควบคุมกาย และสังคมา สมาธิควบคุมจิต และปัญญาควบคุมวิญญูณ* ทั้งสามอย่างต้องทำหน้าที่ร่วมกันแยกจากกันไม่ได้ ท่านได้กล่าวถึงหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกันไว้ดังนี้ ศีลที่ไม่มีสมาธิควบคุมก็จะไม่หนักแน่นไม่จริงจัง ศีลที่ขาดปัญญาควบคุมก็จะงมงาย สมาธิที่ไม่มีศีลควบคุมก็จะใช้ความหนักแน่นไปเบียดเบียนผู้อื่น สมาธิที่ไม่มีปัญญาควบคุม ก็จะเป็นพวกโง่ ดับเครื่องชน สมาธิที่ขาดปัญญาไม่สามารถพ้นทุกข์ได้ ส่วนปัญญาที่ขาดศีลควบคุม ก็จะใช้ในการเอาเปรียบผู้อื่น และปัญญาที่ไม่มีสมาธิควบคุม ก็จะมีเฉพาะความรู้ แต่ขาดความหนักแน่น จะเห็นว่าทั้งสามส่วนต้องทำงานร่วมกัน และมีน้ำหนักเท่าเทียมกัน

คำว่า “การศึกษา” ท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) กล่าวไว้ว่า เป็นการศึกษาทั้งทางทฤษฎี และปฏิบัติ ดังนั้น ในการศึกษาธรรมะ จึงมีทั้งการศึกษาปริยัติธรรม ปฏิบัติ จนเกิดเห็นผลเป็นปฏิเวธ ผู้สนใจศึกษาธรรมะจึงควรศึกษาทั้งหลักธรรมคำสอนที่ควรรู้ อันได้แก่ อริยสัจ 4 คือความจริงสูงสุด 4 ประการ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค กิจในอริยสัจ คือ หลักธรรมในการปฏิบัติเพื่อเข้าถึงความจริงสูงสุดนี้ ได้แก่ ทุกข์ควรรู้ สมุทัยควรละ นิโรธควรทำให้แจ้ง และมรรคควรทำให้เจริญ ขั้นตอนของการปฏิบัติธรรม คือ ‘ไตรสิกขา’ ได้แก่ ศีลสิกขา จิตตสิกขา และปัญญาสิกขา ส่วนในขั้นการเจริญปัญญา เป็นการเจริญสติปัฏฐาน 4 ได้แก่ กาย เวทนา จิต และธรรม การศึกษาหลักธรรมโดยการอ่าน และฟังธรรมจากครูบาอาจารย์และผู้รู้ แล้วนำมาคิดพิจารณาจนเข้าใจในเหตุและผล เรียกว่าเป็น สุตมยปัญญา และจินตามยปัญญา ยังเป็นปัญญาเพียงแคในระดับสัญญา คือเป็นความเข้าใจจำได้ที่สมองเหมือนการศึกษาในทางโลก ผู้ศึกษาธรรมะยังต้องลงมือปฏิบัติ เพื่อให้เกิดปัญญารู้แจ้ง เป็นภาวนามยปัญญา ท่านอาจารย์ชยสาโร ลูกศิษย์

รูปหนึ่งของหลวงพ่อบุญ ภาวว่า การภาวนาเป็นการสร้างสะพานเชื่อม
สมองให้ถึงหัวใจ ให้ความรู้ที่เป็นสัญชาตญาณซึ่งเข้าไปถึงหัวใจ เพราะ
ถ้ามันยังติดค้างอยู่ที่สมอง มันไม่คล่องแคล่วพอที่จะรับมือกับกิเลสได้

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

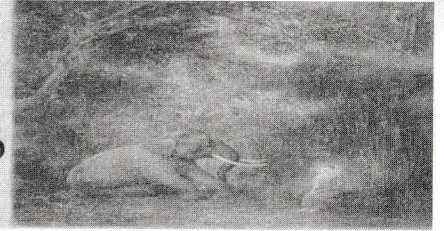
คนพูดมากมีโทษ ๕ ประการในบุคคลผู้พูดมาก คือ

๑. ย่อมพูดปด
๒. ย่อมพูดส่อเสียด
๓. ย่อมพูดคำหยาบ
๔. ย่อมพูดเพื่อเจ้า
๕. ลิ่นชีวิตแล้ว ย่อมเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต
(ความลุ่มจม ตกต่ำ นรก)

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ! โทษ ๕ ประการเหล่านี้แลมีใน
บุคคลผู้พูดมาก”

ปัญญาคนินบาต อังคุตตรนิกาย ๒๒/๒๘๒

สารธรรม คำครู

● ● ● ● ● ตอน...ของเน่า-เน่า

ญาติโยมทนาย ทายิกาคณะหนึ่งนั่งรถมากันมากมายเพื่อเดินทางมา
กราบนมัสการหลวงพ่อบุญธรรมงาม (พระอาจารย์โสภณ ชุมมโสภโณ)
ณ วัดบ่อน้ำร้อน พวกเขาได้นำดอกไม้รูปเทียนและข้าวของเงินทอง
จำนวนมากมาเพื่อถวายหลวงพ่อบุญ เพราะความเลื่อมใสที่เห็นหลวงพ่อบุญ
ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เคร่งครัด และมุ่งบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อความ
หลุดพ้นจริงๆ

หลวงพ่อบุญธรรมงาม ท่านก็นั่งยิ้มต้อนรับพวกญาติโยมอยู่ด้วยความ
เบิกบานผ่องใสและทักทายปราศรัยกับคณะที่มาขึ้นอย่างเป็นกันเอง
ท่านกล่าวขึ้นว่า

“ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ! เราประพาศพรหมจรรย์นี้ มิใช่เพื่อหลอกลวง
คน มิใช่เพื่อผลลาภสักการะพร้อมชื่อเสียง มิใช่เพื่อเป็นเจ้าลัทธิ มิใช่
เพื่อให้คนทั้งหลายรู้จักเรา แต่...แต่ที่จริงแล้ว เราประพาศพรหมจรรย์
นี้....เพื่อความสำรวมระวัง เพื่อละกิเลส เพื่อคลายกิเลส และเพื่อดับ
กิเลสเท่านั้น”

พูดกับท่านก็นิ่ง ญาติโยมก็เตรียมพิธีการทางศาสนา เอาผ้าป่าและ จตุปัจจัยเป็นจำนวนมากหลายหมื่นหลายพันบาทใส่ในพานและถาดแล้ว นำเข้าไปหมายจะถวายท่าน ทันใดนั้นท่านก็ลุกขึ้นแล้วเดินหนีไปอย่างรวดเร็ว เข้าไปในบริเวณอุทยานแห่งชาติเขาหลวงป่ากรุง ประมาณ ๕๐๐ เมตร หัวหน้าคณะผ้าป่าและกรรมการหมู่บ้าน ๒-๓ คน จึงตามไป นิมนต์ให้กลับไปรับไทยทาน ระหว่างทางหยุดพัก มีต้นสับปะรดหลายต้น หลวงพ่อธรรมงามไม่พูดอะไร แต่กลับหยิบสับปะรดมาให้พวกเขา คนละผล พวกเขารู้สึกงงไปตามๆ กัน แต่ก็รับไว้และสงสัยว่า “ท่าน หมายความว่าอย่างไร”

พอมาถึงศาลาหลวงพ่อก็ถามหาสับปะรดจากพวกเขา แต่พวกเขาได้ เอามันทิ้งระหว่างทางเสียแล้ว หลวงพ่อท่านเอ็ดว่า “ทำไมพวกเขา จึงไม่กินสับปะรดที่ฉันให้” “มันเน่าครับกินไม่ได้” หลวงพ่อได้ยั้ง ดั้งนั้นก็ไม่ได้พูดว่าอะไรอีก แต่ได้เดิน ขึ้นไปนั่งบนธรรมมาสน์ สักครูโยม ก็ยกพานดอกไม้รูปเทียนจตุปัจจัย หมายจะถวายอีกครั้ง ท่านพูดขึ้นว่า “ฉันไม่เอาหละ” “อ้าว...ทำไมหละ ครับหลวงพ่อ?” “มันเน่าฉันไม่รับนะ” หลวงพ่อธรรมงามตอบด้วยสีหน้า บึ้งตึง “อะไรครับเน่า นี่มันดอกไม้ รูปเทียน จตุปัจจัยนะครับ ไม่มีอะไร เน่า” หลวงพ่อธรรมงามฟังดังนั้น จึงกล่าวธรรมเทศนาให้ฟังว่า “ลาภ

สักการะคือของเน่า ลาภสักการะนั้นเป็นเหมือนอุจจาระ สมณะที่ยินดี และแสดงเล่ห์เพทุบาย เพื่อให้คนเลื่อมใสตัวเอง โดยหวังจะให้ได้มา ซึ่งลาภสักการะและชื่อเสียงสมณะนั้นก็เปรียบเหมือนคนที่เดินลุยหรือ วกวนอยู่ทะเลบ่ออุจจาระนั้นเอง...

ญาติโยมทั้งหลาย ! ผู้หลุดพ้นย่อมไม่แสดงเลศนัยให้มหาชน รู้ว่าท่านหลุดพ้น ถ้าเธอทั้งหลายจะปฏิบัติธรรมเพื่อความหลุดพ้น เธอทั้งหลายก็อย่าประกาศให้ใครที่ไหนรู้ว่า เธอกำลังจะปฏิบัติหรือกำลัง ปฏิบัติอยู่ เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำของคนหลง ธรรม ที่แท้จริงคือจิต จิตอย่างเดียวกับท่านั้น จิตที่ไม่มีตัว ไม่มีความถือมั่น ห่วงในตัวเอง ไม่มี ความมั่นหมายใดใด

ญาติโยมทั้งหลาย หลวงพ่อธรรมงามองค์นี้ ไม่ใช่พระวิเศษอะไร ไม่ใช่ พระผู้รู้ ไม่ใช่พระผู้สำเร็จ ไม่ใช่พระอรหันต์ที่ไหน ไม่ใช่พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอะไร และไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีมา พวกเขาทั้งหลายจงฝึกจิต เพื่อให้เห็นจริง คลายความรู้สึกว่าฉันเป็นนั่น ฉันเป็นนี่เสียให้หมดสิ้น ไปจากสันดาน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าสภาวะที่ไม่มีมีทุกข์ทางใจ จริงๆ นั้น อยู่ที่ใด โดยไม่ต้องเสียเวลาไปวิงวอนอาจารย์ผู้วิเศษที่ไหนอีกเลย....

ธรรมคดี

สหಾಯ อุตตชาติสุต โหติ มิตุตฺต ปุณฺณปุณฺ
 สยํ กตานิ ปุญฺญานิ ตํ มิตุตฺตํ สมฺปรายินิ

สหાયเป็นมิตรของคนผู้มีความต้องการเกิดขึ้นบ่อย ๆ บุญทั้งหลาย ที่ตน
 ทำเอง บุญนั้นจะเป็นมิตรในสัมปรายภพ

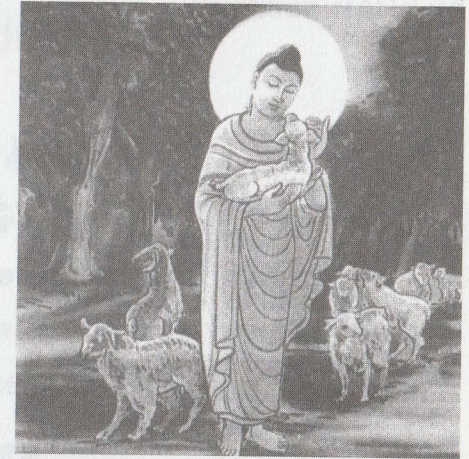
(พุทธ) (ส.ส. ๑๕/๕๑)

ในการทำกิจการต่างๆ ของคนเรา มีกิจการอยู่มากมายที่ไม่อาจจะ
 ทำได้โดยลำพังตนเอง ต้องอาศัยผู้อื่นมาช่วยทำ ผู้ช่วยทำกิจการท่าน
 เรียกว่าสหાય ผู้ที่คิดจะทำกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาท่านเรียกว่า
 ผู้มีความต้องการเกิดขึ้น สหાયย่อมจะเป็นมิตร ต้องเป็นผู้ที่มีความผูกพัน
 รักใคร่กันของผู้ที่มีความต้องการเกิดขึ้นดังกล่าวนี้ ผู้มีมิตรย่อมมีความ
 อบอุ่นใจ รู้สึกมีความมั่นคงเพราะมั่นใจว่าเมื่อเกิดคับขันขึ้น มิตรจะคอย
 ช่วยเหลือได้ ฉะนั้น บุญกุศลที่ตนทำไว้ก็เป็นมิตรในสัมปรายภพภายภาค
 หน้าฉนั้น

มีกิจการอยู่ไม่มากนักที่คนเราทำได้ตามลำพังคนเดียว กิจการส่วน
 มากจำเป็นต้องอาศัยคนอื่นนอกจากตนเองให้ช่วยทำด้วย ยิ่งกิจการนั้น
 กว้างขวางใหญ่โตด้วยแล้ว ก็ยิ่งต้องอาศัยคนเป็นจำนวนมากให้ช่วยทำ
 กิจการนั้น บริษัทใหญ่ ๆ บางหน่วยบางบริษัทต้องมีคนช่วยทำกิจการ

นับหมื่นนับแสนคนก็มี โดยคนเหล่านั้นต่างทำงานในตำแหน่งหน้าที่
 ต่างกันไป แต่ก็เป็นที่เกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน และมีความจำเป็นแก่กันและกัน
 ผู้ช่วยทำกิจการต่างๆ เหล่านี้ก็มีคำในภาษาไทยใช้เรียกอยู่คำหนึ่งว่า ผู้
 ร่วมงานคำนี้มีความหมายตรงกันกับคำว่าสหાય ในภาษาบาลี

สหાય แปลว่า ผู้ไปด้วยกัน
 เช่นเดินทางร่วมกันเป็นต้น ผู้ช่วย
 ทำกิจการทุกอย่างจึงเป็นสหાય
 ของผู้เป็นเจ้าของกิจการ เพราะมี
 ลักษณะไปด้วยกัน ทำด้วยกันใน
 ภายตบนี้ท่านสอนว่า สหายนี
 เป็นมิตรของกิจการ หมายถึงว่า
 ผู้ร่วมงานนั้นย่อมมีความสัมพันธ์
 มีความรักใคร่ มิตร แปลว่า ผู้มี

ความรักใคร่กับเจ้าของกิจการ คือเป็นเพื่อนสนิท เป็นผู้ร่วมสุขร่วมทุกข์
 มีบุญคุณเกี่ยวเนื่องกันนั่นเอง ที่ท่านสอนนี้เป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญ
 ของมิตร เพราะเมื่อมีมิตรแล้ว คนเราก็จะเกิดความอบอุ่นใจ มีความหวัง
 รู้สึกว่ามั่นคง มีความสบายใจว่า ถ้าหากเกิดความจำเป็นขึ้น เกิดความ
 คับขันขึ้น หรือเกิดอันตรายอย่างใดขึ้น มิตรจะช่วยเหลือได้

ชีวิตคนจะต้องจบลงด้วยความตาย อนาคตหลังจากตายแล้วจะเป็น
 อย่างไรย่อมเป็นข้อกังวลของคนทุกคน เพราะได้เคยเห็นอยู่เสมอว่า เมื่อ
 คนตายลงแล้วนั้นเขาตายไปคนเดียว แม้จะมีการตายหมู่หรือตายพร้อมกัน
 หลายคน แต่ก็ไม่ว่าผู้ที่ตายพร้อมกันนั้นจะช่วยเหลือกันได้หรือเปล่า คน
 ที่รักใคร่ใกล้ชิดอีกมากมายหลายคนก็ได้ตายไปด้วย คนตายจึงต้องไป

เผชิญกับเหตุการณ์ภายนอกตามลำพังยังไม่ทราบว่าจะไปได้รับความสุข
สบายหรือทุกข์ยากเดือดร้อนอย่างไร พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ทุกคน
ทำความดีไว้ บุญกุศลไว้ เพื่อความแน่ใจว่าไปสู่คติที่ดี บุญกุศลจึงเป็น
เหมือนเพื่อนสนิทของคนที่จะไปสู่สัมปรายภพเพราะเป็นสิ่งที่จะติดตาม
ตนไปได้ในสมัยเช่นนั้น

“

คุณกรภิกษุทั้งหลาย เราไม่สรรเสริญแม้ซึ่งความตั้งอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลาย
ไหนจะสรรเสริญความล้อมรอบในกุศลธรรมทั้งหลายแล้ว
คุณกรภิกษุทั้งหลาย แต่เราสรรเสริญความเจริญในกุศลธรรมทั้งหลาย
มิใช่ความตั้งอยู่มิใช่ความล้อมในกุศลธรรมทั้งหลาย ฯ

”

(๒๔/๕๓ จูติสูตร)

ธรรมรสขกวี

ชีวิตซ่อนทุกข์

ชีวิตเหมือนเดินทางทุกอย่างก้าว
ต้องอาศัยแผนทั่วชีวิตความจริง
ถึงทางแยกระวังระแวงจิต
ทางมายาแปรเปลี่ยนจนเวียนวน
บ้างวิ่งไล่เลียขบฝังยังไม่ข้าม
บ้างถูกรศรเสียบแทงหมดแรงไป
หลงไหลรูป...รูปไหลลงน่าสงสาร
จนวิญญู...วิญญูวนอลวง
ทุกข์เท่านั้นที่เกิดอย่างเปิดเผย
ทุกข์เพราะเห็นแก่ตัวมีแรงแซง
ทุกข์เพราะเสขอารมณไม่สมจิต
ทุกข์เพราะอยากหลายอย่างสุดทางเดา

หนทางยาวหนาวเย็นลำเค็ญยิ่ง
ต้องพึ่งพิงเสียบึงเลี้ยงตัวตน
พลาดพลั้งผิดพลาดไปไม่เห็นผล
หลายผู้คนหลงทางระหว่างวัย
บ้างอยู่ท่ามกลางกระแสไหลไหว
บ้างถูกไฟไหม้หัวจนปากลิ้นเกรง
บ่วงคือมาร...มารคือบ่วงลวงข่มเหง
มารีบเร่ง...เร่งรีบมาหาความจริง
ทุกข์มาเกาะเกาะกายทั้งชายหญิง
ทุกข์เพราะสิ่งของรักมีภักจากเรา
ทุกข์เพราะพิษแห่งกามตามแผดเผา
ทุกข์ก็กลัวเข้าโลงนอนก่อนร่ำรวย ฯ

จากพระครูสังฆรักษ์ธีรวัฒน์ โชติบุญโญ

What is Buddhism

โดย ฮอส์ท เออเลอร์ เฮอร์มนี

Buddhism is neither a religion which imposes any dogma or blind faith, nor is it a pessimistic way of life to abandon ourselves to any kind of predestination or arbitrariness of gods.

What is Buddhism ?

Buddhism is an ancient yet modern science dealing with our mind, our body, and the world in which we live, and is only based on facts which can be proved through our own experience. The Buddhist takes his life in his own hands, and knows that he will reap what he has sowed.

Is Buddhism in conflict with other Religions ?

There are some differences caused through having different traditions in various parts of the world, but no serious conflict. The main feature of Buddhism is. That it is not only based on belief but even more on logical thinking and experience. So it is easily acceptable for all people, regardless of education, cultural background

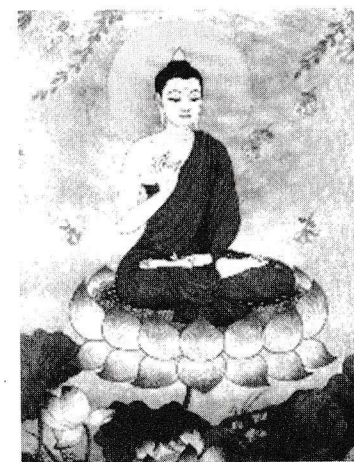
or race. The true Buddhist knows that all religions and philosophies have the same good origin. So he wants to maintain friendly relations with all people, and is most tolerant.

What is the aim of Buddhism ?

The aim of Buddhism is to guide men to their destination which is mental progress, a happy life, and liberation from all misery.

What has Buddhism to teach us ?

Through "RIGHT KNOWLEDGE" we understand the destination of our life and the way that leads to it. "RIGHT MORALS" will help us to live in peace and harmony with our fellow-men, "RIGHT CONCENTRATION" (meditation) puts into action all the good forces and the wisdom, which are present in each of us. Buddhism teaches us how to practise this way which leads us to the final goal: liberation from all suffering.

เล่าสู่กันฟัง

เต็มหรือยัง

อาจารย์หนุ่มคนหนึ่งได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยเอกชนเพื่อให้เป็นวิทยากรพิเศษสอนวิชาปรัชญาให้กับนักศึกษาปริญญาโท เขาเตรียมการสอนอยู่หลายวันจึงตัดสินใจจะสอนนักศึกษาเหล่านั้น ด้วยแบบฝึกหัดง่าย ๆ แต่แฝงไว้ด้วยข้อคิด เขาเดินเข้าห้องเรียนมาพร้อมด้วยของสองสามอย่างบรรจุอยู่ในกระเป๋าหัวใจ เมื่อได้เวลาเรียน เขาหยิบเหยือกแก้วขนาดใหญ่ขึ้นมา แล้วใส่ลูกเทนนิสลงไปจนเต็ม “พวกคุณคิดว่าเหยือกเต็มหรือยัง?” เขาหันไปถามนักศึกษาปริญญาโทแต่ละคนมีสีหน้าตาครุ่นคิดว่าอาจารย์หนุ่มคนนี้จะมาไม่ทันก่อนจึงตอบพร้อมกันว่า.. “เต็มแล้ว...” เขายิ้มไม่พูดอะไรต่อ หันไปเปิดกระเป๋าเอกสารหัวใจ หยิบกระป๋องใส่กรวดออกมาแล้วเทกรวดเม็ดเล็กๆ จำนวนมากลงไปเหยือกพร้อมกับเขย่าเหยือกเบา ๆ กรวดเลื่อนไหลลงไปอยู่ระหว่างลูกเทนนิส อัดจนแน่นเหยือก เขาหันไปถามนักศึกษาอีก “เหยือกเต็มหรือยัง?” นักศึกษามองดูอยู่พักหนึ่งก่อนจะหันมาตอบ

“เต็มแล้ว...” เขายังยิ้มเช่นเดิม หันไปเปิดกระเป๋าหยิบเอาถุงทรายใบย่อมขึ้นมา เททรายจำนวนไม่น้อยใส่ลงไปเหยือก เม็ดทรายไหลลงไปตามช่องว่างระหว่างกรวดกับลูกเทนนิสได้อย่างง่ายดายเขาเทจนทรายหมดถุง เขย่าเหยือกจนเม็ดทรายอัดแน่นจนแทบล้นเหยือก เขาหันไปถามนักศึกษาอีกครั้ง “เหยือกเต็มหรือยัง ?” เพื่อป้องกันการหน้าแตก นักศึกษาปริญญาโทเหล่านั้นหันมามองหน้ากันปรึกษากันอยู่นาน หลายคนเดินก้าว เข้ามาถ่ม ๆ เหย ๆ มองเหยือกตรงหน้าอาจารย์หนุ่มอยู่หลายครั้ง มีการปรึกษาหารือกันเสียงดังไปทั้งห้องเรียน... จวบจนเวลาผ่านไปเกือบห้านาที หัวหน้ากลุ่มนักศึกษาจึงเป็นตัวแทนเดินเข้ามาตอบอย่างหนักแน่น “คราวนี้เต็มแน่นอนครับอาจารย์” “แน่ใจนะ” “แน่ซะยิ่งกว่าแน่อีกครับ” คราวนี้เขาหยิบน้ำอัดลมสองกระป๋องออกมาจากใต้โต๊ะแล้วเทใส่เหยือกโดยไม่รีรอไม่นานน้ำอัดลมก็ซึม ผ่านทรายลงไปจนหมด ทั้งชั้นเรียนหัวเราะฮือฮากันอย่างใหญ่ “ไหนพวกคุณบอกว่าเหยือกเต็มแน่ ๆ ใจ” เขาพูดกลางยกเหยือกขึ้น “ผมอยากให้คุณจำบทเรียนวันนี้ไว้ เหยือกใบนี้ก็เหมือนชีวิตคนเรา ลูกเทนนิสเปรียบเหมือนเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิต ไม่ว่าจะครอบครัวยุติ การเรียน สุขภาพ ลูก และเพื่อน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่คุณต้องสนใจจริงๆสูญเสียไปไม่ได้...”

“...เม็ดกรวดเหมือนสิ่งสำคัญรองลงมา งาน บ้าน รถยนต์ ทรายก็คือเรื่องอื่น ๆ ที่เหลือเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เราจำเป็นต้องทำ แต่เรามักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ เหยือกนี้เปรียบกับชีวิตของคุณ ถ้าคุณใส่ทรายลงไปก่อนคุณจะมีหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ตลอดเวลาชีวิตเต็มแล้ว... เต็มจนไม่มีที่เหลือให้ใส่กรวดไม่มีที่เหลือให้ใส่ลูกเทนนิสแน่นอน...” “...ชีวิตของคนเราทุกคน..ถ้าเราใช้เวลาและ

ปล่อยให้เวลาหมดไปกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เราจะไม่มีที่ว่างในชีวิตไว้สำหรับเรื่องสำคัญกว่า...เพราะฉะนั้นในแต่ละวันของชีวิตเราต้องให้ความสนใจกับเรื่องที่ทำให้ตัวเราและครอบครัวมีความสุข เราต้องดูแลเรื่องที่สำคัญที่สุดจริง ๆ ดูแลลูกแทนนิสของเราก่อนเรื่องอื่นทั้งหมด...” “...หลังจากนั้นถ้ามีเวลาเหลือเราจึงเอามาสนใจกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา...” นักศึกษาคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม “แล้วน้ำที่อาจารย์เทใส่ลงไปจะครบหมายถึงอะไร?” เขายิ้มพร้อมกับบอกว่า “การที่ใส่น้ำลงไปเพราะอยากให้เห็นว่าไม่ว่าชีวิตของเราจะวุ่นวายสับสนเพียงใด ในความสับสนและวุ่นวายเหล่านั้นคุณยังมีที่ว่างสำหรับการแบ่งปันน้ำใจให้กันเสมอ....”

เขียนให้อ่าน

โดย อุมมัตตะกะภิกขุ

แดงก็

เมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมาผู้เขียนได้เดินทางไปปฏิบัติธรรมที่ภาคอีสานอันเป็นดินแดนบ้านเกิดเมืองนอน ณ สถานที่นั้นได้มีผู้ปฏิบัติชอบ และผู้ชอบปฏิบัติ ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิตให้ความสนใจมาร่วมปฏิบัติธรรมมากมาย เนื่องจากสถานที่ดังกล่าวเป็นสถานที่เงียบสงบ วิวทิวทัศน์เหมาะแก่การปฏิบัติพอสมควร ผู้เขียนเกิดความประทับใจอย่างบอกไม่ถูก ตั้งแต่พบและได้ยิน เสียงสวดมนต์ทำวัตรแปล ของพระเณร ซึ่งหาฟังได้ยากในกลางเมืองหลวงเพราะที่วัดอันเป็นสถานที่ผู้เขียนอยู่จำพรรษานั้น ไม่นิยมสวดมนต์แปล ดังนั้นเมื่อได้ฟังเสียงสวดมนต์แปล ความรู้สึกประทับใจ จึงเกิดขึ้นในห้วงมโนสำนึก ทำให้ขี้ อ น นี ก ถึง คำ พู ด ของ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต แห่งวัดภูจ้อก้อที่ว่า “ตราบใดที่ยังมีเสียงสวดมนต์ และเสียงให้พรอยู่ โลกก็พอมีหวัง สงบร่มเย็นลงได้บ้าง”

นอกจากจะได้รับความสงบ ความวิเวก อันเกิดจากสถานที่แล้ว แยก
ยามราตรีที่ไม่ได้รับเชิญ มักมีปรากฏให้หวาดผวายุ่งๆทุกวัน ซึ่งก็มีใช้
ใครที่ไหนอื่น ก็คือ โยมงู โยมตะขาบ โยมแมลงป่อง เป็นต้นนั่นเอง และ
มิใช่มีตัวเดียว หรือสองตัว สามตัว หากแต่มีมากมาย ชนิดที่ว่า นั่งฟัง
ธรรมได้อารมณ์อยู่ดีๆ เจ้ากูกี้ได้ยั้วเยี้ยขึ้นมากลางโรงธรรมศาลาเหมือน
ประหนึ่งว่าอยากร่วมฟังธรรมด้วยยังงั้นแหละ อุบาสก อุบาสิกาที่มาร่วม
ปฏิบัติธรรมต่างลุกหนีแตกฮือกันเป็นแถวๆ แยกที่ว่านี้ก็ไช่ย่อย ชอบโผล่
ไปหาพ่อขาวแม่ขาวจ้งเลย เพราะเหตุไรก็ไม่รู้ หลวงพ่อเจ้าอาวาสท่านก็
พูดให้กำลังใจว่า “เขาคงมาเพื่อทดสอบตะขะของนักปฏิบัติธรรม...อย่า
ไปทำร้ายเขานะ เขามีมาก่อนหลวงพ่อกจะมาตั้งวัดเสียอีก ถือว่าเขาเป็น
เจ้าวัดก็แล้วกัน”

มันมีสิ่งให้รำคาญใจว่า ในขณะที่กลุ่มชนกลุ่มนี้กำลังมุ่งต่ออรรถต่อธรรม
ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าด้วยความสงบร่มเย็น ยังมีกลุ่มชน
อีก ๒ กลุ่มใหญ่ๆ ในใจกลางเมืองหลวงต่างพกพาความเดือนร้อน
กระวนกระวาย ภายในใจ เทียบประหัดประหารกันด้วยวาทะ หรือ สัตตมฺจะ
ปากคือหอก อย่างเอาเป็นเอาตาย ชนิดที่ว่าใครดีใครอยู่ มึงอยู่กูไม่ไป
ไม่มีใครยอมใคร ทุกคนเหมือนไม่สนใจในสันติวิธี หรือในสามัคคีธรรม
ทางพุทธศาสนา ต่างพากันเรียกร้องหาจริยธรรม แต่กลับไม่มีใครสนใจ
ศีลธรรม นี่แหละหนาที่เขาว่า “ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ”

ตามทัศนะของผู้เขียนที่คิดออกมาอย่างบ้าๆบอๆ ผู้เขียนเห็นว่า
คนทั้งสองกลุ่มคือกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมในที่อันสงบ กับกลุ่มชนที่อลหม่าน
ในกลางกรุง ต่างมุ่งดีด้วยกันทั้งนั้น เป็นแต่เพียงว่า ดีกันคนละแบบ ดีกัน
คนละแนว พูดให้ชัด ๆ อีกก็คือ

• กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม เป็นคนจำพวก ดี ที ที [D T T] คือ คู่ที่
ก็ที ก็คืออยู่กันยังคำ ดีไม่สร้าง ดีไม่จ้าง ดีไม่คลาย เพราะผู้ปฏิบัติตาม
พระคำรัสของพระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสว่า ผู้นั้น คือ สุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดี
นั่นเอง

• ส่วนกลุ่มชนที่อลหม่านอลเวงใน
กลางกรุงนั้น เป็นคนจำพวก ดีแต่แก่ หรือ
ดีจ้งแก่ คือดีแต่ตัวเองที่คิดว่าตัวเองดีนั้น
แหละ เรียกว่า ดีถูกกิเลส แต่ดีไม่ถูกธรรม
ดีกิเลสชอบ แต่ไม่ชอบธรรม

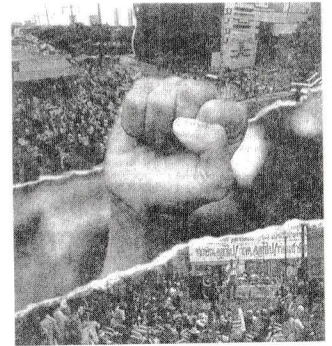
ในเรื่องดังกล่าวที่ว่ามานี้ คนอื่นคิด
อย่างไร ผู้เขียนไม่ทราบ แต่ที่ทราบก็คือ ทราบ
ว่าชาวพุทธที่ถูกต้องนั้น เช้าตื่นขึ้นมา พุทซังทำดี รั้มมังทำดี สังซังทำดี
อย่างนี้เรื่อยไป

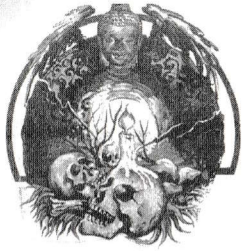
ท้ายสุดนี้ ขอฝากเตือนใจ ท่านผู้สนใจในธรรมว่า

**หากเรายังไม่ปฏิบัติดี ขอให้ตั้งใจว่า จะปฏิบัติแล้วปฏิบัติอีกจนกว่า
จะดี**

หากเรายังไม่ปฏิบัติตรง ขอให้ตั้งใจว่า จะมุ่งตรงต่อการปฏิบัติ

หากเรายังไม่ปฏิบัติชอบ ก็ขอให้ตั้งใจว่า เราจะชอบปฏิบัติ

กรรมใดใครก่อ

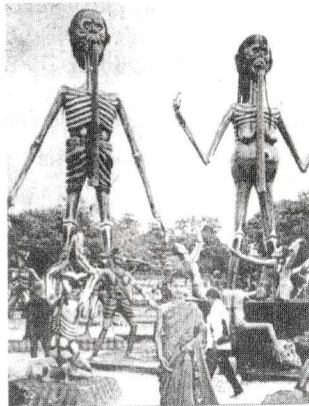
ตอบ

กรรมกาเมสุมิฉฉาจาร

หลวงปู่จันทา ถาวโร พระนักวิปัสสนากรรมฐานแห่งจังหวัดพิจิตร สายพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ได้ถึงเหตุการณ์ที่ท่านได้ประสบมาด้วยตัวเอง ระหว่างเดินธุดงค์จำพรรษาที่ป่าช้า จังหวัดนครพนมว่า

“วันหนึ่ง ขณะเดินจงกรมในเวลาค่ำ ประมาณ ๓ ทุ่ม แล้วก็ยืน กำหนดลมหายใจเข้าว่า พุท ออกว่า โธ อยู่กับอานาปานสติไม่ลดละ ไม่นานจิตได้วางพุทโธแล้วรวมพิบเป็นอันเดียวกัน จนเกิดแสงสว่าง กระจางแจ้งในทำยนั้น ไม่นานก็มีกลิ่นเหม็นลอยมา นึกในใจว่า กลิ่นอะไรหนอ เขาฝั่งศพไม่ลึกแล้วหมาไปคุ้ยกินหรือเปล่า หรือว่ากลิ่นอะไร

ไม่นานก็มีร่างของเปรตผู้หญิง ๓ คน ปรากฏขึ้น แต่ละคนมีร่างกายใหญ่โต ตัดผมสั้นทรงดอกกระพุ่มเหมือนคนโบราณในภาคอีสาน ไม่มีผ้าปกปิดร่างกาย มายืนอยู่ตรงหน้าห่างประมาณ ๒ วาเท่านั้น มีหนอนตัวดำๆ ใหญ่ๆ ขนาดเท่านี้่มือเจาะไซอวัยวะเพศเต็มไปหมด แทงงัดๆ บิดซ้าย

บิดขวาเจ็บปวด มีน้ำเน่าไหลโทรมกายโทรมขาโทรมก้นส่งกลิ่นเหม็น เปรตทั้ง ๓ คนได้แสดงอาการปฏิกิริยาต่างๆ เช่น เอาอวัยวะเพศไปถูกลูกกับเครือไม้กิ่งไม้ หนอนหลุดออกแล้วก็ไต่เข้าไปอีก

จึงได้กำหนดจิตถามเขาไปว่า “ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

เขาก็ตอบว่า “ท่านอาจารย์..ตั้งแต่สมัยเริ่มตั้งจังหวัดนครพนมใหม่ๆ พวกข้าเจ้าทั้ง ๓ คน ชอบเล่นซู้ซู้ชาย นอกใจสามีทั้งต่อหน้าและลับหลัง เป็นคนมกมากไม่อ้อมในกิเลสกามตัณหา แม้พระจะเทศน์ให้ฟังว่า กาเมสุมิฉฉาจารนั้นควรเว้นเสีย ก็เฉย ไม่เชื่อฟัง เอาแต่สนุกสนาน ในการคบซู้ซู้ชาย ไม่เลือกทั้งฆราวาสและพระสงฆ์องค์เจ้าเอาหมดทั้งนั้น เมื่อตายแล้วจึงมาเกิดเป็นเปรต มีหนอนเจาะอวัยวะเพศอยู่ในป่าช้านี้แหละท่าน”

ถามเขาว่าเมื่อไรจะพ้นจากกรรมเสียที เขาก็ไม่รู้ ทำอย่างไรจึงจะพ้นจากเวรกรรมเขาก็ไม่รู้อีก ทีนี้จึงได้กำหนดจิตพิจารณาว่า “หญิงเปรต ๓ คนนี้เคยเป็นญาติของเราบ้างหรือไหมหนอ” ก็เกิดความรู้อึ้งที่ใจว่า “เป็น..เป็นญาติกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว ครั้นเมื่อเรตกทุกข์ได้ยาก เขาก็เคยช่วยเหลือสงเคราะห์ด้วยปัจจัย ๔ เมื่อเขตกทุกข์ได้ยาก เราก็ช่วยเหลือสงเคราะห์ ต่างคนต่างเคยสงเคราะห์กันมาอย่างนี้ มาชาตินี้ภพนี้ต่างคนต่างทำกรรมไม่เหมือนกัน ต่างคนต่างก็ไปคนละภพ แต่กรรมเก่าที่เคยสงเคราะห์กันมา ก็คลันดาลให้เรามาจำพรรษาอยู่ที่นี้ ฉะนั้นควรจะสงเคราะห์เขาเสีย”

จากนั้น ก็พูดกับหญิงเปรตเหล่านั้นว่า “โยมทั้ง ๓ กับอาตมาเคยเป็นญาติกันมาแต่ปางก่อนโน้น หลายภพหลายชาติแล้ว ต่างคน

ต่างทำกรรมไม่ดี มาชาตินี้ก็เปลี่ยนแปลงภพชาติเป็นอย่างนี้ แต่กรรมเก่าก็ส่งผลให้มาสงเคราะห์ อาตมาจะสงเคราะห์ให้อาใหม่”

“เอ...เมตตาสงเคราะห์บ้างเถิดท่าน เป็นปรตทุกข์ยากทรมาณ มานานแสนนานตั้งแต่ครั้งเริ่มตั้ง จ.นครพนมแล้วละท่าน”

จากนั้นก็บอกให้เขานั่งลงแล้ว พุทธธรรมะเตือนสตินิดหน่อย แล้วบอกให้เขากราบไหว้ เสร็จแล้วก็บอกให้เขารับไตรสรณคมน์ และศีล ๕ เพื่อจะได้เป็นบุญกลับชาติมาเกิดเป็นมนุษย์อีก

ต่อจากนั้นก็บอกให้เขาเดินจงกรมบูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เอาบุญ ยืนภาวนาบูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เอาบุญ

พอรุ่งเช้าเสร็จจากการบิณฑบาตแล้วก็เล่าให้โยมฟังถึงเรื่องที่ได้พบมาและฝากบอกให้ญาติโยมเขาทำบุญอุทิศไปให้บ้าง เพื่อเป็นเครื่องช่วยอีกต่อหนึ่ง ชาวบ้านเขาทำบุญอุทิศไปให้แล้ว ปรตเหล่านั้นก็มารับส่วนบุญ พอถึงวันพระ ๘ คำ ๑๔ คำ ๑๕ คำ ก็ให้เขามารับ ไตรสรณคมน์ และศีล ๘ ตามอย่างมนุษย์ ทำอยู่อย่างนี้ตั้งนานก็ไม่สามารทำให้เขาพ้นกรรมได้ เพราะกรรมหนักยิ่งนัก บางคืนสงบสงัด ก็ได้ยินเสียงร้องให้อยู่กลางป่าช้า (บางทีกลางวันสงบสงัดก็ได้ยิน)

“โ๊ย!..เจ็บเหลือเกิน เจ็บเด้...ปวดเด้.....พ่อเอ๊ย...แม่เอ๊ย...เมื่อไรหนอจะพ้นจากกรรมเวร” ได้ยินแล้วก็น่าสงสาร น่าสังเวชสลดใจ

เวลาล่วงเลยไปถึงเดือนตุลาคม ขึ้น ๑๐ ค่ำ ไปยืนภาวนาอยู่กลางป่าช้าไม่นานจิตก็สงบ เห็นหญิงปรต ๓ คนนั้นมาหาใส่เสื้อผ้าและผ้าเช็ดียงบาเรียบริยอดีเข้ามาราบขอบคุณ โดยกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ พวกดิฉันพ้นจากบาปกรรม จากกำเนิดเป็นปรตแล้ว เพราะว่าท่านมาโปรดแท้ๆ หนอนเงาะอ้วยวะเพศนั้นตายหมดแล้วเพราะอำนาจของ

ไตรสรณคมน์และศีล ๕ บวกกับการปฏิบัติตามคำของอาจารย์ และจากบุญที่ประชาชนอุทิศให้ พวกดิฉันจึงหมดกรรมหมดเวรเสียที เมื่อก่อนนี้ก็มีพระมาจำพรรษาอยู่ที่นี้เป็นเรื่อยๆ ก็ไม่มีใครโปรดได้ ไปหาแล้วก็เฉย ผลสุดท้ายเขย่าต้นไม้ถาม ก็วิ่งหนีขึ้นภูไปเลย บางทีหันกลับมาด่าว่า และขว้างปาใส่อีก แต่สำหรับท่านอาจารย์ มาหาแล้วก็คุยกันรู้เรื่อง และโปรดสงเคราะห์ช่วยเหลือได้ ต่อแต่นี้ไป พวกดิฉันทั้ง ๓ จะขอลาไปเกิดยังเมืองมนุษย์”

อาตมาก็พูดว่า “เอ...จะไปเกิดทั้งที่ ไปเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ขอให้เจ็ดทลาบและจดจำผลของความชั่วช้าลามกที่ทำให้มาเกิดเป็นปรตนี้ไว้ให้ดี อย่าคืออย่าด้นล่วงประเวณีเล่นชู้นอกใจสามีอีกล่ะ”

เขาก็ว่า “เจ็ดแล้ว กลัวแล้ว จะไม่ทำต่อไปแล้ว” จากนั้นก็กราบลาแล้วออกเดินทางไป

นี่แหละโทษกรรมของกามคุณทั้งหลาย จำไว้”

...อยู่ที่ไหน

การที่เราได้มาสร้างสมอบรมทาน สีล ภาวนา กันทุกอุโบสถ ก็เพื่อต้องการจะเอาไว้เป็นที่พึ่งทางใจ เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ เป็นที่ระงับดับทุกข์ทางใจ เป็นที่จะทำให้จิตใจของเรานั้นเกิดความสุขความสงบ เบิกบานใจ คนที่เกิดมาในโลกนี้ทุกคนก็หวังที่จะได้รับความสุขความสบาย ไม่มีใครอยากยุ่งยากลำบาก ไม่มีใครอยากเป็นทุกข์ ทุกคนปรารถนาความสุขกันทั้งนั้นแต่ว่าความสุขมันอยู่ที่ไหน ? ถ้าเราทำใจไม่ได้เราจะพบความสุขหรือเปล่า ?

ทุกวันนี้ทุกคนก็มีทุกอย่างแล้ว แต่ยังไม่เจอความสุข มีเงินมีทอง มีเรือนแล้ว แต่ก็ยังไม่พบความสบายใจ ยังมีแต่ความเดือนร้อน มีแต่ปัญหา อยู่ในตัวเองและในครอบครัวทุกวันไป ทั้งๆที่มีทุกอย่างแล้ว เพราะใจของเขาขาดศีล สมาธิ เพราะเขาไม่ได้มาปฏิบัติธรรม เขาไม่รู้วิธี ทำใจให้เป็นสมาธิ

การที่เขาไม่รู้จักควบคุมใจให้มีทานศีล สมาธิ นั้นเขายังฟุ้งซ่าน เขาจึงคิดมาก เขาจึงวุ่นวายมาก เขาจึงไม่พบความสุขที่แท้จริง แต่ถ้าเขาฉลาดสักหน่อยหนึ่ง เขาหันหน้าเข้าหาธรรมะเข้ามาสวดมนต์เข้ามาภาวนา เข้ามาฝึกจิตใจให้เป็นสมาธิ เขาก็จะพบความสุขที่อยู่เหนือวัตถุทั้งปวง การที่พวกเราเข้ามาอบรมศีลธรรมก็เพื่อตัวต้องการให้ใจสงบบ้าง ให้ใจของเรารู้จักละสิ่งสมมุติ ให้มันทิ้งโลกสมมุติไปบ้าง ให้มันไปสู่โลกวิมุตติ

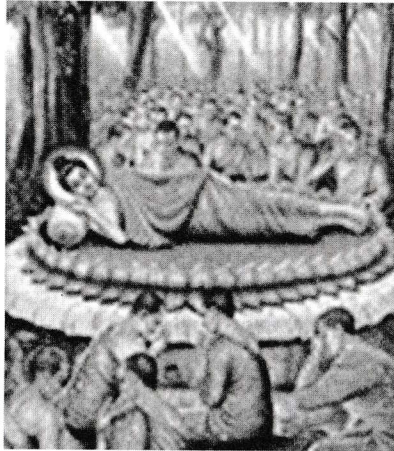
คนที่ไปสู่โลกวิมุตตินั้น หมายความว่า ทำใจให้พ้นจากความห่วง ความผูกพัน ความเสียดายอาลัยอาวรณ์สิ่งที่จะต้องจากหรือเสียไป คนเราเมื่อมีความห่วงความรักความกังวลก็เกิดความเสียดายเกิดความปกป้องรักษา เมื่อเกิดอย่างนั้นแล้วก็เกิดความไม่สบายใจ เกิดความทุกข์ใจ มันก็ทุกข์ขึ้นมาในใจของคนได้ทั้งๆ ที่มีมากเพราะมีมากมันเสียดายมาก มีมากมันห่วงมาก ถ้ามีแล้วเราไม่เสียดายเราก็ไม่เป็นทุกข์ แต่คนเรามีแล้วมันตัดยาก

เรามีลูกสักคน จะตัดลูกว่าไม่ใช่ลูกเราก็ตัดไม่ได้เรามีภรรยาสักคน จะตัดว่าภรรยาไม่ใช่ภรรยาที่ตัดไม่ได้ เรามีสามีสักคนจะตัดสามีว่าไม่ใช่สามีเราก็ตัดไม่ได้ เป็นตายร้ายดีมีเรื่องมีราวอะไรเราก็ต้องห่วงก็ต้องกังวล ยังมีลูกมีหลานมีแก้วแหวนเงินทองมากก็เป็นห่วงมาก เสียดายกลัวคนอื่นจะมาแย่ง กลัวคนอื่นจะมาทำลาย

การที่กลัวคนอื่นจะมาแย่งจะมาทำลายให้เสียหายไปนี่เราเกิดเป็นทุกข์ ครั้นจะเอามาติดตัวเรามันก็ไม่ติดตัวเรา จะเอามาติดใจมันก็ไม่ติดใจเรา มันก็เลยต้องเป็นห่วง ต้องคอยดูแล เกิดความไม่สบายใจ เมื่อเราปลงไม่ได้ตัดไม่ได้เกิดความไม่สงบ เมื่อไม่สงบก็เกิดความวุ่นวายใจ

แล้วเราจะทำอย่างไร ?

เราก็ต้องมาศึกษาธรรมะมาแก้ไขเราใหม่ มาแก้ไขเราว่า
 “อะไรมันจะมีก็มีอยู่แล้ว
 อะไรมันจะเสื่อมมันก็ต้องเสื่อมอยู่แล้ว
 อะไรมันจะหมดไปก็ก็เป็นไปของมัน
 เมื่อเกิดขึ้นมามันก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงได้เราจะไปยึดว่าอันนี้
 เป็นของเราตลอดไปไม่ได้”
 ก็ต้องมาหัดทำใจ ทุกสิ่งทุกอย่างเราก็ต้องใช้การฝึก แล้วในไม่ช้า
 เราก็จะทำได้.

คำจำกัด

โดย พระธรรมกิตติวงศ์
 (ทองดี สุรเตโช ป.ธ. ๙ ราชบัณฑิต)

สมณวิสัย

สมณวิสัย แปลว่า วิสัยของสมณะ ลักษณะที่เป็นอยู่ของสมณะ
 ได้แก่ข้อปฏิบัติที่สมณะพึงทำได้ ข้อปฏิบัติที่ผู้สงบทำอยู่เป็นประจำ

สมณวิสัย หมายถึง ลักษณะประจำของผู้เป็นสมณะ คุณสมบัติ
 ประจำของผู้สงบ โดยตรงคือลักษณะนิสัยการกระทำ การประพฤติ
 ปฏิบัติประจำของพระสงฆ์ เช่นการพูด การเดิน การนั่ง การมีสติควบคุม
 ตน การขบฉันโดยเรียบร้อย เหล่านี้เป็นสมณะวิสัยทั้งสิ้น

สมณะ อีกความหมายหนึ่งคือ ขอบเขตความสามารถที่สมณะหรือ
 พระสงฆ์จะพึงทำได้เมื่อทำแล้วไม่ผิดกรรมไม่ผิดวินัย อย่างนี้เรียกว่า
 อยู่ในสมณวิสัย แต่ถ้าอยู่นอกเหนือขอบเขตนั้น เรียกว่า มิใช่สมณะวิสัย...

“ค้าขายอย่างไร ให้ร่ำรวย”

บทความจากรายการสยามานุสติ

“ค้าขายอย่างไร ให้ร่ำรวย” นี้คือ คำถามที่พ่อค้าแม่ขายทุกรายอยากได้รับคำตอบที่ ถูกต้องว่า “ถูกต้องแล้วครับ” การซื้อการขายเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันของมนุษย์ในสังคม โดยมีตัวกลางคือ เงินตราเป็นตัวประสานการแลกเปลี่ยนสินค้าที่มีมาตรฐานที่ทุกสังคมทั่วโลกยอมรับตามอัตราของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป สินค้าหลักที่มนุษย์ต้องซื้อ-ขายแลกเปลี่ยนกันก็คือ ปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหารการกิน เสื้อผ้าอาภรณ์ อุปกรณ์เครื่องอยู่อาศัย เช่น บ้าน รถ ที่ดิน เป็นต้น และเภสัชบริวาร คืออุปกรณ์การรักษาพยาบาลในยามเจ็บไข้ได้ป่วย ปัจจัยสี่เหล่านี้พร้อมทั้งเครื่องอุปกรณ์ส่วนประกอบหรือส่วนควบคุมทั้งหลาย ล้วนต้องแสวงหาด้วยการซื้อขายและแลกเปลี่ยนกันทั้งนั้น โดยใช้เงินเป็นปัจจัยหลักและวัสดุอุปกรณ์หรือสิ่งแวดลอมอื่นๆ เป็นตัวประกอบเงินทองข้าวของที่ได้มาจากการซื้อ-ขายแลกเปลี่ยนเราก็นำไปใช้ใน ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ ใช้กินใช้อยู่ใช้อาศัย และส่วนที่ ๒ ใช้เป็นต้นทุนเพื่อการค้าขายสู่ผลกำไรต่อไปพุดง่ายๆ ก็คือซื้อมาขายกับซื้อมาใช้ ในกรณีของการซื้อ-ขายนี้ ไม่ว่าจะซื้อ-ขายมาเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม ก็จัดเป็นเรื่องของการค้าขายอยู่นั่นเอง ซึ่งจะต้อง

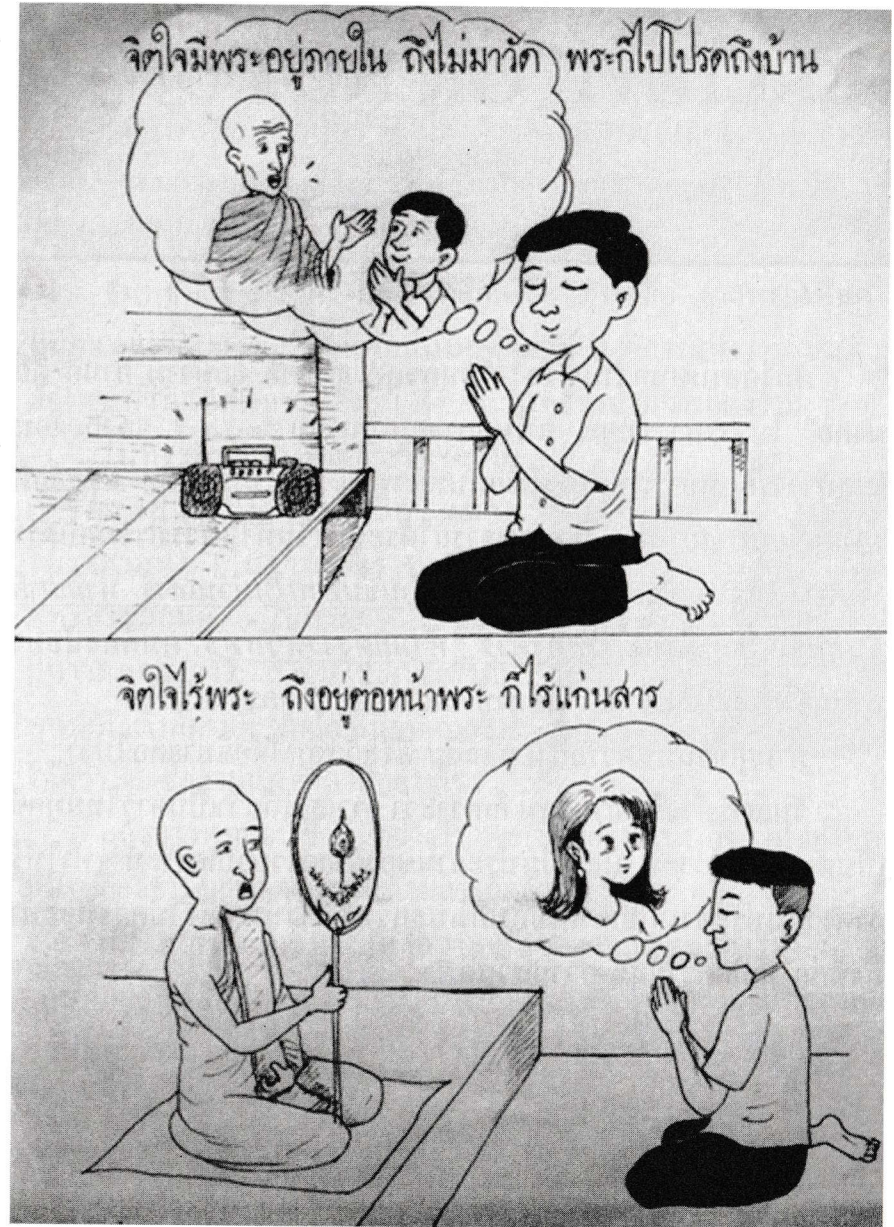
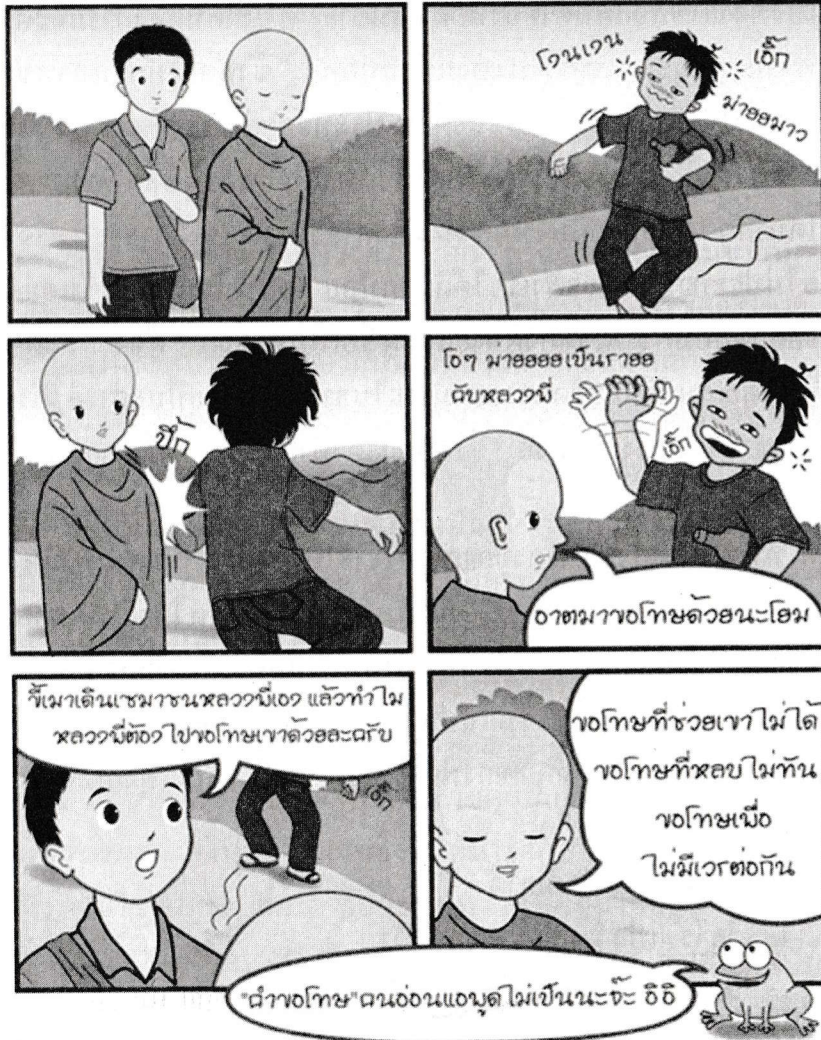
กำหนดมาตรฐานไว้ที่ราคาของสินค้าเป็นประการสำคัญ ผู้ขายคือพ่อค้า-แม่ขาย เป็นผู้กำหนดราคาสินค้าตามที่กฎเกณฑ์ของสังคมกำหนดไว้ในเกรดเฉลี่ยสูง-ต่ำ ตามสมควร ส่วนผู้ซื้อคือผู้บริโภคมีหน้าที่จะไปจับจ่ายใช้สอยสินค้าของพ่อค้า-แม่ขาย ตามที่ตนต้องการและตามสมควรแก่ฐานะทางการเงินของแต่ละบุคคล ซึ่งต้องให้คงสภาพของการใช้จ่ายในทำนองที่ว่า “ประหยัดกิน ประหยัดอยู่ ประหยัดใช้ ประหยัดจ่ายทุกสิ่งอัน” ผู้ขายต้องการขายให้ได้มากๆ และผู้ซื้อก็ต้องการซื้อให้ได้มากๆ เช่นเดียวกัน แต่ความต้องการของทั้ง ๒ ฝ่ายจะสำเร็จได้หรือไม่ประการใด จะสำเร็จได้ดีมากน้อย อย่งไรนั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมส่วนตัวของผู้ขายและผู้ซื้อเป็นสำคัญ ผู้ขายและผู้ซื้อจึงต้องมีคุณสมบัติและขีดความสามารถในธุรกิจของตนเป็นอย่างดี จึงจะซื้อได้-ขายได้อย่างเพียงพอ จึงต้องมาตั้งคำถามว่า “ค้าขายอย่างไร ให้ร่ำรวย”

ท่านผู้ฟังที่เคารพ เรื่องของการค้าขายในทางพระพุทธศาสนามีหลักธรรมคำสอนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้อยู่มหาวัดหนึ่งเรียกชื่อว่า “ปาปณิกธรรม” ปรากฏอยู่ในหนังสือพระไตรปิฎก ตักกนิบาต อังคุตตรนิกาย ปาปณิกธรรม แปลว่า “ธรรมะของพ่อค้า - แม่ขาย” “หลักการค้าขาย” “องค์คุณของพ่อค้า - แม่ขาย” หรือ “คุณสมบัติของผู้ค้าขาย” มี ๓ ประการคือ

๑. จักขุมา แปลว่า มีตาดี
๒. วิฐุโร แปลว่า เชี่ยวชาญการค้า
๓. นิสสยสัมปันโน แปลว่า รู้จักหลักแหล่งที่อาศัย แหล่งเงินทุน - กองทุน แหล่งทรัพยากรและแหล่งบุคลากร

(มีต่อฉบับหน้า)

พิภพทางตาด้วยการ์ตูน

BELIEVE OR NOT

โดย สำร่าย นักการเขียน*

ผมได้อ่านบทความ เรื่อง “สุนทรียะ สุนทรียะ อุกฤษณ์ ยามดี ดิถี มงคล” ในวารสารช่อคุณ ฉบับมกราคม-มีนาคม ๒๕๔๘ ของกองอนุศาสนาจารย์ ทหารอากาศ ผู้เขียนบทความนี้ คือ น.ท.เฉลิม ศิริสวัสดิ์ ท่านผู้เขียนบรรยายว่า โบราณจารย์ได้ระบุถึงวันที่ไม่ควรประกอบการงานบางอย่างประการเอาไว้ คือ ห้ามขึ้นบ้านใหม่วันเสาร์ ห้ามเผาผี วันศุกร์ ห้ามโกนจุกวันอังคาร ห้ามแต่งงานวันพุธ ผมก็สงสัยมานานแล้วเหมือนกันว่า ทำไมต้องห้ามด้วย มีเหตุผลอะไรหรือไม่

ท่านผู้เขียนบทความ (น.ท.เฉลิม ศิริสวัสดิ์) ได้อธิบายต่อไปว่า

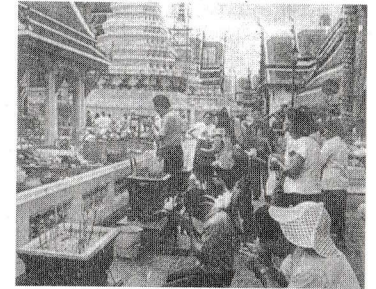
วันเสาร์ห้ามขึ้นบ้านใหม่ ก็เพราะว่า ดาวเสาร์ถือว่าเป็นดาวโทษทุกข์ เป็นดาวบาปเคราะห์ และเป็นประธานของฝ่ายดาวบาปเคราะห์ (ทำให้รู้ว่าดาวก็มีประธานกับเขาเหมือนกันนะครับ) ดังนั้น จึงไม่ควรที่จะทำสิ่งที่ก่อให้เกิดความสุข ความสวัสดิ์

วันศุกร์ห้ามเผาผี มีคำพูดที่คล้องจองกันว่า “เผาผีวันศุกร์ให้ทุกข์แก่คนเป็น” ก็เนื่องจากว่า ดาวศุกร์เป็นเทพเจ้าแห่งความรัก ความสมบูรณ์ พูนสุข จึงไม่ควรทำสิ่งที่เป็นการทุกข์ ความโศกทั้งสิ้น

วันอังคารห้ามโกนจุก ก็เนื่องด้วยดาวอังคารเป็นดาวบาปเคราะห์ เป็นเทพเจ้าแห่งความดุเดือดเลือดพล่าน ดังนั้น หากโกนจุกซึ่งต้องใช้ของมีคมเป็นเครื่องมือก็จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้

วันพุธห้ามแต่งงาน มีสาเหตุอีกเหมือนกัน คือ ดาวพุธ เป็นดาวที่มีความแปรปรวน หากความแน่นอนไม่ได้ แต่การแต่งงานเป็นสิ่งที่ต้องการความมั่นคงถาวร ยั่งยืน ดังนั้น วันพุธจึงห้ามการแต่งงาน

ในทรรศนะของผมเห็นว่า ความเชื่อดังกล่าวเป็นความเชื่อในทางโหราศาสตร์ ในฐานะที่เราท่านเป็นพุทธศาสนิกชน อยู่ในสังคมพุทธ ถึงจะมีบางคนกล่าวว่า สังคมไทยเป็นสังคมพุทธบันเทิงก็ตามที ก็ควรพิจารณาให้ดีกว่า จะเชื่อตามนั้นหรือไม่อย่างไร

แล้วชาวพุทธจะเชื่อกันอย่างไร จะเชื่ออย่างไรนั้นก็ขอให้อยู่ในดุลพินิจและวิจารณญาณของท่านทั้งหลายก็แล้วกัน

ผมขอเสนอแนวทางแห่งความเชื่อของชาวพุทธอย่างหนึ่ง คือ ในบทสวดมนต์ที่ชาวพุทธได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ ๆ (ถึงจะไม่รู้เรื่องเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม) มีอยู่ว่า

* เปรียญธรรม ๕ ประโยค สำนักเรียนวัดดาวดึงษาราม พม., พรบ., ศสม.,ราชบัณฑิตยสถาน

สุนัขตั่ง สุมังคะลัง
 สุขะโณ สุมุหุตโต จะ
 ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
 ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
 ปะทักขิณานิ กัตวานะ

สุปะภาตัง สุหุญฐิตัง
 สุกุญฐัง พรหมะจาริสสุ
 วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง
 ปะณิธิ เต ปะทักขิณา
 ลภันตัตเต ปะทักขิเณ ฯ

ฤกษ์ ยาม เวลา ขณะ ครุฑ์ ที่บุคคลกระทำชอบทางกาย วาจา และใจ
 ฤกษ์ ยาม เวลา ขณะ ครุฑ์นั้นนั่นเอง เป็นฤกษ์ดี เป็นยามดี เป็นเวลาดี เป็น
 ขณะดี เป็นครุฑ์ดี เป็นการบูชาดีในท่านผู้ประพฤติพรหมจรรย์ทั้งหลาย บุคคล
 ทำสิ่งที่ชอบธรรม ย่อมได้รับประโยชน์ที่ชอบธรรม (เช่นกัน)

แปลให้ได้ความชัด ๆ อีกครั้งว่า คราใดทำดี พุคฺติ คิณฺติ ครานั้นนั่น
 แหะละดี

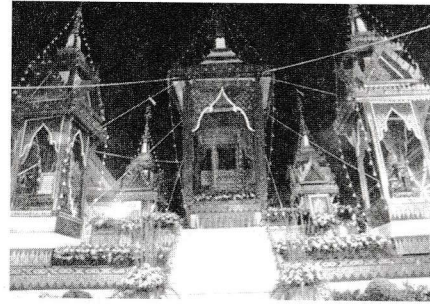
สังคมโลกปัจจุบันจะมีความสับสนวุ่นวาย มีแต่ความแก่งแย่ง รบ
 ราฆ่าฟันกันทุกหนแห่ง แต่หากเราแต่ละคนทำดี พุคฺติ คิณฺติ รับรองได้ว่า
 สังคมโลกจะมีแต่ความสงบเรียบร้อย ความงดงาม น่าอยู่น่าอาศัย เป็นที่
 อิจฉาของมนุษยต่างดาวเป็นแน่ หรือท่านผู้อ่านดาวดิงษ์สารเห็นหรือไม่จริง

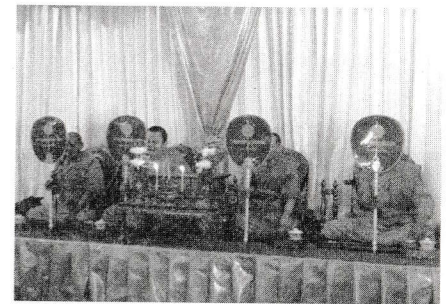
ประมวลภาพพิธีพระราชทานเพลิงศพหลวงลุง

วันที่ ๓-๖ มีนาคม ๒๕๔๙

วัดดาวดิงษาราม แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

เมรุลอยยิ่งใหญ่สวยงาม

บำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

สาธุชนร่วมในพิธีอย่างคับคั่ง

สมเด็จพระกำลังทอดผ้าบังสุกุล

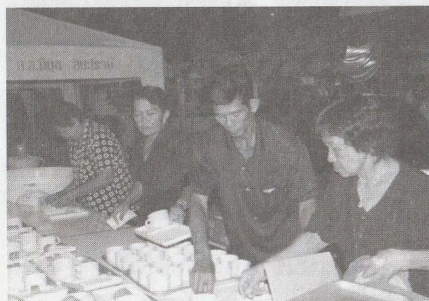
ญาติโยมหลังไหลขึ้นวางดอกไม้จันทร์

พระเถรานุเถระร่วมในพิธีอย่างมากมาย

เฮ้ ! ขอฉันทิ้งวางดอกไม้หน่อย

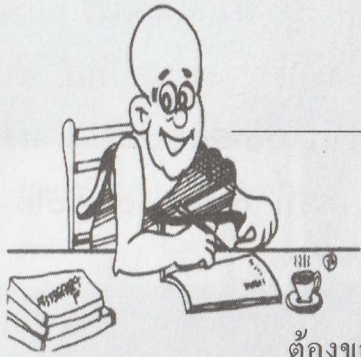
แผนกอาหารว่างร่วมด้วยช่วยกัน

ตระการตาด้วยโชนจากกรมศิลปากร

ขอเชิญผู้มีจิตศรัทธาร่วมเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหารเพล
แต่พระภิกษุ-สามเณร เรียนพระปริยัติธรรมสำนักเรียนวัด
ดาวดึงษาราม จำนวน ๘๐ รูป ทุกวัน ค่าภัตตาหารในการ
ถวายเพล ครั้งละประมาณ ๒,๐๐๐ บาท โดยจงเป็นเจ้าภาพ
ได้ที่..พระมหาสมศักดิ์ สุทธิเมธี โทร ๐๑-๕๐๘๐๘๒๐ หรือ
บริจาคผ่านบัญชี วัดดาวดึงษาราม เลขที่ ๐๓๑-๐-๐๓๕๐๒-๕
ธนาคารกรุงไทย สาขาพระปิ่นเกล้า

ขอานิสงส์ทานบริจาคที่ท่านทั้งหลายได้ร่วมพลัง
ศรัทธาอันกล้าแกร่ง จงเป็นแรงบันดาลใจให้บรรด
ในปณิธานประสพสถานติสุขสงบและร่วมเย็นใ้ร่มธรรม
แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตราบถ้วนนรินทร์กาล

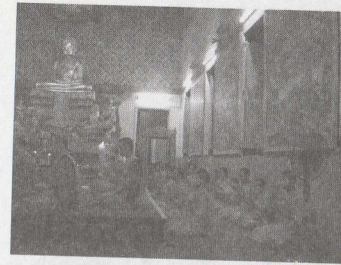

บอกอ.บอกุย

พบกันอีกแล้วนะครับในวารสารฉบับเล่มที่ ๔ ซึ่งข้าพเจ้าในนามผู้จัดทำต้องขอภัยสมาชิกทุกท่านด้วยที่คลอควารสารเล่มนี้ช้ากว่าปกติ เนื่องจากมีเหตุให้ต้องทำมากมาย แต่ถึงอย่างไรพวกเรา ก็พยายามหาเวลาจัดทำวารสารจนได้และสำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นมา ก็หวังว่าสมาชิก และท่านผู้อ่านคงจะอภัยให้กันนะครับ

วารสารเล่มที่ ๔ นี้ ก็ไม่ค่อยแตกต่างจากเล่มที่ผ่านมาเท่าไร แต่ก็มีบางคอลัมน์ ต้องเปลี่ยนคนเขียนแทน คือ คอลัมน์เขียนให้อ่าน สาเหตุเพราะผู้เขียนคนเก่าสึกขาลาเพศไปเป็นฆราวาสแล้ว

และที่เปลี่ยนอีกอย่างก็คือ เปลี่ยนบอกอ. จึงอยากฝากไปถึงผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกใหม่ทุกท่านด้วยว่า ถ้าจะส่งปัจจัยมาเป็นค่าสมาชิกแล้ว ให้จัดส่งในนามของบอกอ.คนใหม่คือ **สามเณรชัยทัต ชันชติกรรม** ส่วนที่อยู่ก็เหมือนเดิมทุกประการครับ **สวัสดิ์**

บอกเล่า ข่าวบุญ

ขอเชิญร่วมพิธีเจริญพระพุทธมนต์ถวายเป็นพระราชกุศล
ในวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช
วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๖.๐๐ น.
ณ วัดดาวดึงษาราม แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

เนื่องในมหามงคลสมัยที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ซึ่งตรงกับวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๕

ในการนี้ทางสำนักงานเขตบางพลัด ร่วมกับคณะสงฆ์เขตบางพลัด ได้จัดโครงการประกอบพิธีเจริญพระพุทธมนต์ขึ้นเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล และถวายพระพรชัยมงคล แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช โดยจัดให้มีการเจริญพระพุทธมนต์ตลอดปี เดือนละ ๑ ครั้ง ทุกวันจันทร์ต้นเดือน ซึ่งในเดือนพฤษภาคมที่จะถึงนี้ ทางคณะสงฆ์ได้มอบหมายให้วัดดาวดึงษารามรับหน้าที่จัดงานพิธีนี้ขึ้น ณ บริเวณพระอุโบสถวัดดาวดึงษาราม

ดังนั้น จึงขอเชิญสาธุชนทุกท่านร่วมพิธีดังกล่าว โดยพร้อมเพรียงกันในวันจันทร์ที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๖.๐๐ น. เป็นต้นไป

ขอเชิญสมัครเป็นสมาชิกดาวดั่งษ์สาร

ในการทำดาวดั่งษ์สาร แต่ละฉบับนั้น ต้องใช้ทุนทรัพย์ในการจัดพิมพ์มากพอสมควร ดยทางคณะผู้จัดทำมีความตั้งใจที่จะเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อเสนอสาระนารู้ พร้อมทั้งเสนอข่าวกิจกรรมของทางวัด ฯลฯ ผลสะท้อนจากฉบับที่แล้ว มีผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคทุนในการจัดทำพอสมควร แต่ยังไม่เพียงพอต่อการจัดทำเพราะในการจัดทำต้องเสียค่าใช้จ่ายในการพิมพ์วารสารประมาณ ๑๕,๐๐๐ บาท หนึ่งในแต่ละเดือนทางวัดต้องจ่ายค่าน้ำ-ค่าไฟฟ้า-ภัตตาหาร-การจัดการศึกษา ฯลฯ เป็นประจำถึงเดือนละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท คณะผู้จัดทำมีความประสงค์ที่แบ่งเบาภาระด้านการเงินของวัดซึ่งมีจำกัด

ฉะนั้น จึงขอเชิญชวนสมาชิกได้ร่วมกันบริจาคและชักชวนแนะนำสมาชิกใหม่ เพื่อการทำวารสารครั้งนี้

ใบสมัครเป็นสมาชิก

สมัครเป็นสมาชิกประจำ ปีละ ๑๐๐ บาท

ข้าพเจ้า.....

ที่อยู่.....

.....โทรศัพท์.....

ขอสมัครเป็นสมาชิกดาวดั่งษ์สาร เป็นจำนวนเงิน.....บาท

โดยบริจาคเป็น เงินสด ธนาณัติ

ส่งจ่ายในนามพระมหาสมศักดิ์ สุทธิเมธี ๘๗๒ วัดดาวดั่งษ์าราม
แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ๑๐๗๐๐

ผ่านธนาคาร ชื่อบัญชี วัดดาวดั่งษ์าราม เลขบัญชี 031-0-03902-9
ธนาคารกรุงไทย สาขาพระปิ่นเกล้า

รายนามเจ้าภาพสร้างทองนันทน์

อนุสรณ์ พระครูพิศาลวุฒิมิตรธรรม (เวก อภกวีโส)

๑. อาจารย์มีบุญ มาลยมาน	๑๐๐,๐๐๐	บาท
๒. คุณสายพิน ธุระหาญ	๕๐,๐๐๐	บาท
๓. พล.อ.ต. วีรศักดิ์ แก้วอำไพ	๑๐,๐๐๐	บาท
๔. คุณวาริ รัตนกุล	๒๐,๐๐๐	บาท
๕. ครอบครัวนักการเรือน	๑๑,๑๑๑	บาท
๖. คุณสุวิทย์ คุณสมฤดี พิศาลก่อสกุล และครอบครัว	๑๐,๑๐๐	บาท
๗. คุณบุญช่วย คุณจอมสุดา ชมบุญ	๑๐,๐๐๐	บาท
๘. ครอบครัวเพาะบุญ ครอบครัวเยี่ยมสอน	๒๔,๐๐๐	บาท
๙. คุณแดง นกขำดี	๕,๐๐๐	บาท
๑๐. คุณพร้อย สุภิรัตน์	๕,๐๐๐	บาท
๑๑. พระมหาอุตร กุศลทิฏโธ	๒,๐๐๐	บาท
๑๒. คุณสนิท คุณนวลลออ พินยา	๒,๐๐๐	บาท
๑๓. คุณนันทนิชา เจริญจิตร	๑,๐๐๐	บาท
๑๔. คุณนงลักษณ์ สุทธิพงษ์	๑,๐๐๐	บาท
๑๕. บริษัท โอทอินเตอร์เนชั่นแนล	๒,๐๐๐	บาท
๑๖. คุณปราณี ชำนาญสงเคราะห์	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๗. คุณชลธิชา ศรีประดิษฐ์	๑,๐๐๐	บาท
๑๘. คุณปรัชญา สุตะบุตร และคณะ	๗,๐๐๐	บาท
๑๙. คุณสุเมธ อีสริยอำไพ	๑๐,๐๐๐	บาท
๒๐. คุณฉัชชา ธนาพันธ์รักษ์	๒,๐๐๐	บาท
๒๑. แม่ชีทองหยิบ แม่ชีทองย้อย ธาระพุทธ	๑,๐๐๐	บาท
๒๒. คุณมนัส คุณเรณู ไตรสมศาสตร์	๑,๐๐๐	บาท
๒๓. คุณพิน พุทธวงศ์ชุตี คุณนฤมล จิวสุวรรณ	๕๐๐	บาท
๒๔. คุณลิ้นจี่ สมิตินันท์	๒๐๐	บาท
๒๕. คุณมยุรี ภักธมานิต	๑,๐๐๐	บาท